

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

10/02/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
10/02/14	VIOLENCIA ABORTISTA / DIARI DE TARRAGONA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
08/02/14	JOSEP PEDRERAL / EL PERIODICO DE CAT. (TELETODD ED. CAT.)	8	4
08/02/14	NEIX EL PUNT AVUI TELEVISIÓ / EL PUNT AVUI	12	1
08/02/14	LA INFORMACIÓ, L'EIX VERTEBRAL DEL NOU CANAL / EL PUNT AVUI	13	1
08/02/14	EL TRIBUNAL SUPREMO VE TELECINCO / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	14	1
08/02/14	TV3 FARÀ UNA VAGA CADA DOS DIES LES DUES SETMANES VINENTS / ARA	15	1
08/02/14	SUMMAMENT POSITIVA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	16	1
08/02/14	MÉS VAGUES A TV-3 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	17	1
08/02/14	ELS TREBALLADORS DE TV3 ACORDEN FER SIS ATURADES AQUEST MES / EL PUNT AVUI	18	1
08/02/14	LOS EMPLEADOS DE TV-3 HARÁN HUELGAS PARCIALES DESDE EL LUNES / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	19	2
08/02/14	'EL PUNT AVUI' LLOGA LES FREQUÈNCIES DE CANAL CATALÀ PER FER-HI TELEVISIÓ / ARA	21	1
08/02/14	EL MÓN DE LA COMUNICACIÓ S'ACOMIADA D'UNA COMPANYYA / ARA	22	1
08/02/14	DRAMA EN EL PLATÓ / ABC (EDICION NACIONAL)	23	2
08/02/14	DE CIUTADANS A USUARIS (I D'USUARIS A CIUTADANS) / ARA	25	1
08/02/14	LA RÀDIO I LA TELEVISIÓ PLOREN PER LA MORT DE LA PERIODISTA CATALANA TATIANA SISQUELLA / DIARI DE GIRONA	26	1
08/02/14	'ARUCITYS' ANUNCIA A TWITTER QUE TORNA A 8TV AQUEST DILLUNS / ARA	27	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
08/02/14	UN 52% MENYS DE BENEFICIPERALS 'NEW YORK TIMES' / ARA	28	1
09/02/14	DE CIUTADANS A USUARIS 10 ANYS DE WEB 2.0 / ARA	29	2
09/02/14	TWITTER I FACEBOOK AGITEN EL MÓN / ARA	31	1
09/02/14	MODLIN EL FOTÒGRAF PACO GÓMEZ HA PORTAT AL 'CROWDFUNDING' L'EDICIÓ I VENDA DEL SEU LLIBRE SOBRE AQUESTA FAMÍLIA D'ARTISTES NORD-AMERICANS. EL SINGULAR TRIO LI VA CANVIAR LITERALMENT LA VIDA AL TROBAR- / EL PERIODICO DE CAT. (ED. CAT) DOMINICAL	32	2
09/02/14	LA CONVERSACIÓN INÉDITA ENTRE SUÁREZ Y TEJERO EL 23-F / LA RAZON	34	2
09/02/14	ENTREVISTA / JOSEP MARTÍ, SECRETARIO DE COMUNICACIÓ DE LA GENERALITAT ¿ LA COMUNICACIÓN ES RELEVANTE EN LA APUESTA SOBERANISTA" / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	36	1
09/02/14	EL MUNDO REORGANIZA EL EQUIPO DIRECTIVO / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	37	1
09/02/14	ELS PODERS POLÍTIC IMEDIÀTIC. MOMENTS DOLOROSOS COMPTABLES / LA VANGUARDIA (ED. CAT) DINERS	38	1
09/02/14	LLEGA EL 'TELECULEBRÓN' / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	39	1
09/02/14	PIRATERÍA EL GOVERN ULTIMA LA SEVA INFANTERIA LEGAL / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	40	2
09/02/14	EL CULEBRÓN SIN FIN DE LOS MURDOCH / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	42	1
09/02/14	LA REINVENCIÓ DEL REPORTATGE / PRESENCIA	43	2
09/02/14	PIRATEJAR NO SURT DE FRANC / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	45	1
09/02/14	MADURO PREPARA EL ASALTO FINAL CONTRA LOS PERIÓDICOS CRÍTICOS / LA RAZON	46	2
09/02/14	LOS TRABAJADORES DE «LIBÉRATION» SE REBELAN: «SOMOS UN PERIÓDICO» / LA RAZON	48	1
09/02/14	Periodisme de veritat sobre la vida / ARA	49	1
10/02/14	MAS ENCARGÓ UN INFORME PARA EVALUAR LA IDEOLOGÍA DE LOS ARTICULISTAS / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	50	1
10/02/14	LA GENERALITAT ELABORA LISTADOS DE PERIODISTAS COMO EN LOS REGÍMENES TOTALITARIOS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	51	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
10/02/14	VIOLENTAS PROTESTAS EN ESTAMBUL CONTRA LA CENSURA EN INTERNET / ABC (EDICION NACIONAL)	52	1
10/02/14	FINS LA PROPERA / ARA	53	1
10/02/14	MARIA ALONSO: CRONISTA SOCIAL DE LA POSTGUERRA / DIARI DE GIRONA	54	1
10/02/14	ENTRE SOCHI Y PALMA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	55	1
10/02/14	LAS ACUSACIONES DE MACHISMO VUELVEN A ARRECIAR CONTRA LA BBC / LA RAZON	56	1
10/02/14	JOAN MARIA POU AGRAEIX ELS MISSATGES DE SUPORT REBUTS / ARA	57	1
10/02/14	GERMÀ BEL AFIRMA QUE ELS SOUS DELS TREBALLADORS DE TV3 «NO ELS TÉ NINGÚ AL SECTOR PÚBLIC» / DIARI DE GIRONA	58	1
10/02/14	PRESSMATIC HACE EL PAPEL INTERACTIVO / EL MUNDO (INNOVADORES)	59	1
10/02/14	TV3 INICIA AVUI UNA SÈRIE DE SIS VAGUES EN ONZE DIES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	60	1
10/02/14	CREIX EL NOMBRE DE PERIODISTES A L'ATUR A L'ESTAT / EL PUNT AVUI	61	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Violencia abortista

SALVADOR ARAGONÉS
Doctor en periodismo y profesor emérito de la UIC

Ràdio Estel y el periódico *Catalunya Cristiana*, que dependen del Arzobispado de Barcelona, han sufrido un atentado el jueves por la madrugada por parte de un grupo de violentos proabortistas. Las ocho cristaleras de la emisora que dan a la calle y donde se encuentran los estudios de Ràdio Estel y la redacción del semanario *Catalunya Cristiana* han sufrido mazazos y golpes con material contundente, pero los cristales, al ser insonorizados porque están junto a los estudios, no se han roto completamente, y los mazazos solo han podido causar agujeros y grietas. Está claro que el atentado iba directo contra dos medios de comunicación católicos, dependientes del Arzobispado de Barcelona.

La acción la ha reivindicado una pintada proabortista que decía en catalán 'El meu cos, la meua decisió' (mi cuerpo, mi decisión), con el símbolo feminista. Las cristaleras se encuentran en la confluencia de las calles Comtes de Bell-lloc y Puiggarí, junto a la estación ferroviaria central de Barcelona, Barcelona-Sants.

Por lo visto ahora ya no se trata de intentar incendiar o cometer atentados a iglesias o basílicas dedicadas a la Virgen María (cinco en España en los últimos dos meses y medio de Madrid, Sevilla, Zaragoza y Reus), o de interrumpir Misas del Gallo en Nochebuena como en Sabadell por parte de un grupo llamado Femen. Las Femen son unas pocas mujeres que aparecen sin ropa de la cintura para arriba y que ocupan las primeras páginas de los diarios siempre que come-

ten actos de su estilo, ya sea en el Congreso de los Diputados o acosando el otro día el cardenal Rouco en la calle o boicoteando manifestaciones a favor de la vida, etc. Ahora los proabortistas van más allá, van a la acción directa, a la violencia, al atentado, como en la época de la II República Española: atentan contra dos medios de comunicación para silenciar su voz, simplemente porque su voz y su palabra no les gusta o les molesta. Así lo hacían los regímenes fascistas, nazis y comunistas.

Hace unos días escribí un artículo titulado *¿Por qué aflora de nuevo el anticlericalismo en España con el aborto?* (www.salvadoraragones.blogspot.com, www.aleteia.org, www.diaridetaragona.com, entre otros medios de América y Europa), en el que decía que otra vez volvemos hacia atrás en el tiempo, a la acción directa, al ataque, a negar el diálogo, al insulto y a la mentira, importantes ingredientes que

incumplen cualquier código de ética profesional del periodismo y de la convivencia en cualquier sociedad democrática. Los medios de comunicación españoles tiene miedo, a veces mucho miedo, en publicar artículos o informaciones a favor de la vida o contra el matrimonio entre

¿Por qué esta fobia contra la Iglesia Católica si casi todas las confesiones están contra el aborto?

homosexuales.

En la madrugada del jueves, cuando llegaron los primeros periodistas y trabajadores para abrir las redacciones de *Catalunya Cristiana* y Ràdio Estel, se encontraron con aquel atentado que los entristeció, porque si en algo se distinguen estos medios es su to-

lerancia y apertura a todos. Avisaron a la Policía, los Mossos d'Esquadra, que han tomado nota e interrogado a algunos trabajadores. Posteriormente se limpió la pared del escrito proabortista y en los próximos días se procederá al cambio de los cristales impermeabilizados al sonido exterior, lo que costará bastante dinero, en una emisora que vive con escasos medios porque no quiere ser una emisora comercial, sino de contenido eminentemente religioso.

El Colegio de Periodistas de Catalunya, siempre bien dispuesto a la defensa de los profesionales y de la libertad de expresión, no se ha enterado todavía de este atentado. Tampoco no se han enterado –no han dado información alguna– los demás medios de comunicación de Barcelona y Catalunya, a pesar de que el atentado se hizo de madrugada y fue publicado en algunas páginas web a lo largo del jueves. Esto pone de manifiesto una falta de soli-

daridad hacia unos medios católicos y también el escaso interés en defender unos medios de comunicación cuando los autores del atentado son proabortistas. Los que atacan a los medios de comunicación –a cualquier medio sea cual sea su ideología siempre que acepte la legalidad democrática– son enemigos de la libertad, de la tolerancia y de la convivencia pacífica y democrática entre los ciudadanos.

El 6 de febrero del 2014 se ha cometido un atentado a dos medios de comunicación de contenido religioso propiedad del Arzobispado de Barcelona, abiertos a todas las tendencias religiosas existentes dentro del catolicismo y en la que colaboran cristianos de otras confesiones y hasta no creyentes, así como profesionales y políticos de todas las tendencias religiosas y de todos los partidos políticos que hay en el plural abanico de la sociedad catalana.

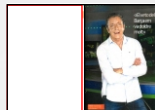
Hay un tema preocupante: ¿por qué cuatro o cinco mujeres semidesnudas ocupan primeras páginas de diarios, cuando éstas se pueden encontrar en el 'mercado' a buen precio? ¿Tanto interés hay para el sexo que cinco mujeres medio desnudas ocupan las primeras páginas de los grandes medios? ¿Es porque van contra la religión? Es la incongruencia ética de los medios de comunicación en la actualidad, el buscar el sensacionalismo a cualquier precio, y más si se trata de ir a favor del aborto, del matrimonio homosexual o de las leyes laicistas, como ocurre en más del 90 por ciento de los medios hoy en España. Y me sigo preguntando: ¿por qué esta fobia contra la Iglesia Católica cuando casi todas las confesiones religiosas están contra el aborto, al igual que muchas organizaciones de carácter civil y científico? ¿Por qué?

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

L'ENTREVISTA

L'expressador de 'Punto pelota' va estrenar el dia de Reis, a Nitro, *El chiringuito de Jugones*, nova 'joguina' amb què busca oblidar el disgust que li ha deixat la seva traumàtica sortida d'Interreconomia. El periodista català despulla la seva ànima per repassar moments amargs del seu periple.

Josep Pedrerol

JUAN CARLOS ROSADO

Passat ja un temps prudential des del seu accidentat acomiadament d'Interreconomia, Josep Pedrerol (Barcelona, 10 de setembre de 1965) prefereix oblidar una mica el passat per centrar-se en la seva nova aventura de Nitro, on ha ressuscitat el seu *Punto pelota* amb el nom d'*El chiringuito de Jugones*. Aquí explica, ja més calmat, les raons més profundes per les quals la seva llarga etapa a la controvertida cadena de dretes va arribar al seu final.

—Tenia raó quan li va dir a aquest diari que no trigaria a trobar cadena per a *Punto pelota*.

—Sembla una mica prepotent. ¿Vaig dir això de veritat? Suposo que és la confiança en el que fem. La reacció al carrer i a les xarxes socials ha sigut espectacular. I hem trobat un fantàstic mitjà que ha apostat per nosaltres.

—¿Quina sensació li produeix haver sigut el nom més punxat a internet després del seu acomiadament?

—Jo estic molt agraït a les xarxes socials. No tenim intermediaris ni s'han de fer comunicats i enviarlos a les agències perquè la gent sàpiga el que penses. Les xarxes socials ens han permès narrar les nostres sensacions i captar el pols de l'espectador de *Punto pelota*. Que el dia que ens van acomiadar d'Interreconomia hi hagués 100.000 tuits és de les coses més impactants que m'han passat mai.

—¿Què canvia d'estar a Nitro a estar a Interreconomia?

—Tenir els mitjans d'Atresmedia i la

seva redacció d'esports a la nostra disposició. L'esperit és el mateix.

—¿Per què va triar Nitro?

—Per completar el cercle. La Sexta va apostar per mi aquest estiu per fer *Jugones* a la sobretaula. Amb aquest espai informatiu, Nitro em semblava el lloc natural per a la tertúlia nocturna. I, a més, a Antena 3, que s'ha portat molt bé.

—¿Ja s'estava preparant aquest estiu la sortida d'Interreconomia, quan se'n va anar a La Sexta?

—No va anar així exactament, perquè jo podia haver abandonat a l'agost el vaixell. Si jo pensava que la cosa anava malament a Interreconomia perquè ja em devien dos mesos, no hauria permès que me'n deguessin sis. És clar que si ho arribo a saber, abandono el vaixell a l'agost. Però en aquell moment no ho vaig pensar. Em va semblar que era un complement fantàstic i una oportunitat molt gran això de fer un informatiu de sobretaula amb el meu estil i provar en un registre al qual no estic acostumat. Però no pensava en mi. Hauria sigut com deixar morir un producte que és meu i que estimo molt. No vaig pensar mai: «Em salvo jo i deixo que mori *Punto pelota*». Em va fer molta il·lusió la proposta d'Antena 3, i Interreconomia no m'hi va posar pegues. He sigut dels pocs presentadors que ha estat en dues cadenes a la vegada, i d'una ideologia tan diferent com Interreconomia i La Sexta.

—Dos pols oposats...

—Sí, però parlem de futbol.

—També va parlar aquest estiu amb 13 TV per fer-hi el *Punto pelota*. ¿Per què no va triomfar la idea?

—Hem tingut una bona relació des

«Sóc un home especialment sensible, tot i la imatge d'estúpid que dono a la televisió»

«Me'n podia haver anat aquest estiu a dirigir un canal esportiu dels EUA, però no podia deixar la meva gent»

'EL CHIRINGUITO DE JUGONES'
De diumenge a dijous
NITRO / 00.00

de fa una mica més d'un any. No es va arribar a fer perquè no ens ho vam prendre mai seriosament. També la història d'amor amb Antena 3 va néixer fa tres anys i mig i miri quan s'ha fet realitat. Són preses de contacte.

—¿A vostè li consta que Paco González vetés el seu fitxatge per 13 TV com es va rumorejar?

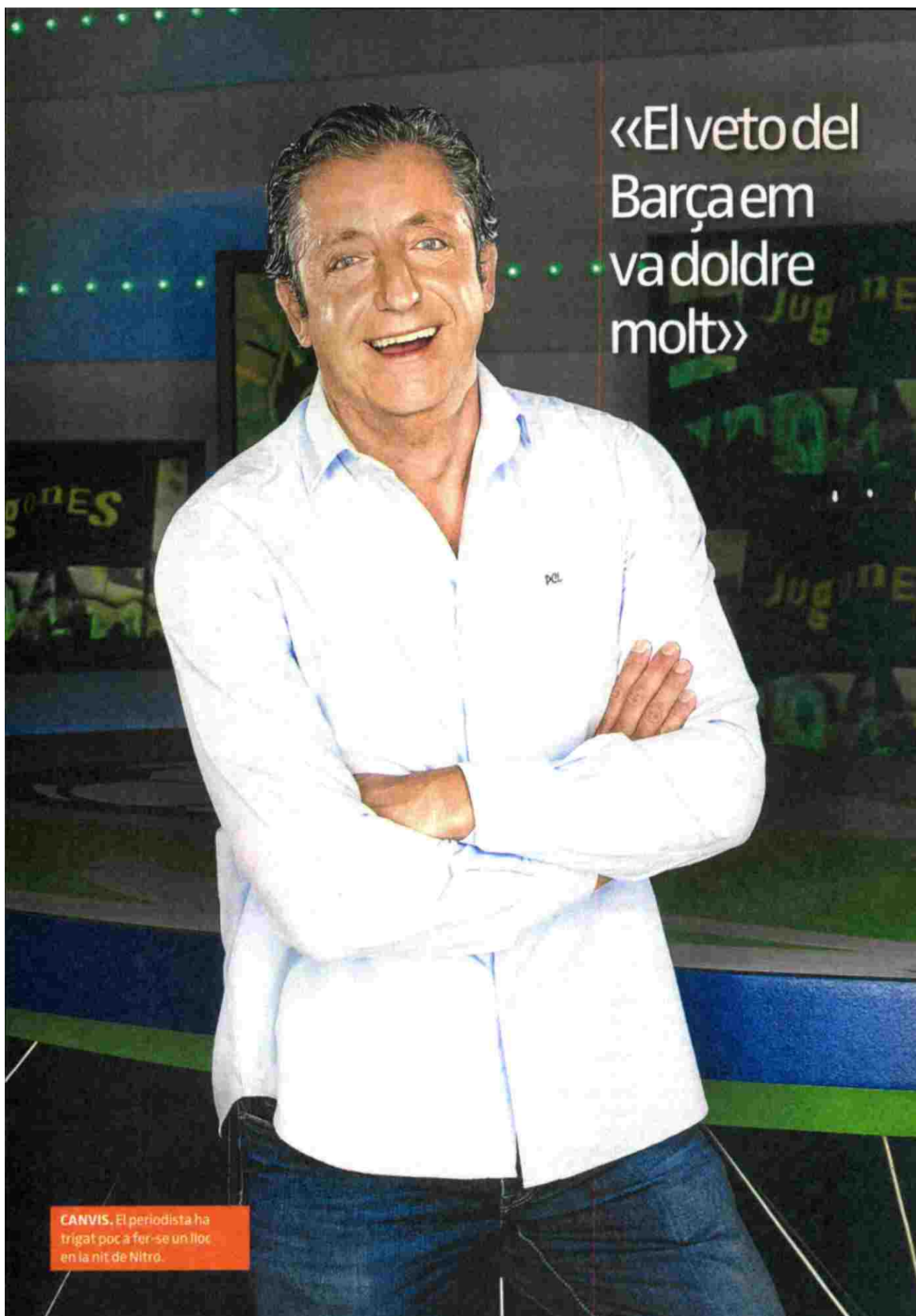
—Tinc constància que això és absolutament fals. Els esports de la COPE no han vetat el meu fitxatge. Tinc bona relació amb Paco, Lama i tots ells. Jo vaig decidir seguir a Interreconomia amb totes les conseqüències ja està. Vam parlar, però jo tenia clar que m'havia de quedar. Fins que vaig deixar Interreconomia no es va plantejar novament de debò la possibilitat.

—¿Quan va començar a veure que el seu cicle a Interreconomia s'acabava?

—No m'ho vaig voler creure mai del tot. ¿Que si m'autoenganyava? És que la relació personal que havíem establert els últims 12 anys em feia confiar cegament en Julio Ariza, el seu president. Aquesta relació va fer que no veiés altres coses o que no les volgués veure. Però és un tema que forma part del meu passat i que vull començar a oblidar. Els meus advocats estan amb els temes legals. He d'aprendre a quedar-me amb el carinyo i amb totes les coses bones d'aquella fantàstica història professional, i fins i tot sentimental, que va acabar d'una manera traumàtica.

—Com molts matrimonis...

—La relació amb Ariza va fer que no m'adonés de la realitat de l'empresa: la cosa anava malament econòmicament i no es gestionaven les coses com abans. L'èxit d'Interreconomia havia radicat en el fet →

«El veto del Barça em va doldre molt»

CANVIS. El periodista ha trigat poc a fer-se un lloc en la nit de Nitro.

L'ENTREVISTA

→ de cuidar les persones per sobre de la seva condició de treballadors. Això es va anar difuminant, perquè Julio va començar a estar lluny del dia a dia i es va apartar de l'empresa, potser per buscar una salvació. Però no es pot salvar una empresa sense tenir en compte els treballadors. Aquesta part li va fallar. Jo no me'n vaig adonar fins que em vaig quedar a la porta sense poder entrar, perquè la seva gent de seguretat m'ho impedia.

—La seva imatge de periodista saçaç i despert xoca una mica amb la ingenuïtat que ha demostrat en les seves relacions amb Ariza...

—Jo no puc posar el cap per sobre del cor en aquests casos. En això va tenir més pes la relació personal. A més, no puc decidir alegrement anar-me'n sense saber que la meua gent tindrà feina. Me'n podia haver anat a Miami amb una oferta que em van fer aquest estiu per dirigir un canal hispà d'esports als EUA. Es diu Bein Sport i és d'Al-Jazira. Però no me'n podia anar, perquè crec en això. Quan veig la imatge d'estúpido que dono a la tele... Sóc un home especialment sensible i em mouen més els sentiments que l'aspecte material. Penso poc en els diners. Algú ha dit que sóc pesseter i que no em vaig voler rebaixar el sou o la fitxa. Però no es va plantejar mai rebaixar-me la fitxa.

—¿Per què va dir allò que Ariza el volia arruïnar?

—No, el que vaig dir va ser que m'arruïnaria. Crec que Julio no s'ha portat bé i ell ho sap. No en vull fer un drama especial, perquè hi ha gent amb més problemes. Jo puc viure tranquil·lament encara que se'm deguin uns diners importants.

—¿Quin va ser el seu pitjor moment a Punto pelota?

—El del veto del Barça. Allò em va dolre molt perquè va ser molt injust.

—¿Creu que ara tindrà menys problemes amb el Barça, a l'estar en

una cadena amb arrels catalanes i molt més moderada ideològicament que Intereconomia?

—Crec que no funciona així. L'impulsor del veto va ser Xavier Martín, antic director de comunicació del Barça. Però ja no hi és (va ser destituït fa tres mesos). Molts directius volien aixecar-nos el veto, perquè sabien que era absurd. En aquell moment interessava mediàticament fer un cop d'efecte, i així ho va creure Xavi Martín. Ara les coses són molt més naturals. Crec que aquella obsessió ha desaparegut del Barça. He parlat amb directius i tinc una relació fantàstica amb molts d'ells. La naturalitat farà que el veto s'elimini.

—¿Serà més suau amb el Barça en una altra cadena menys agressiva?

—No canviaré el discurs perquè estigui en un mitjà o en un altre: jo sóc el mateix a tot arreu. Deia el mateix a Intereconomia a mitjanit que a La Sexta a les tres de la tarda. Tampoc em fa falta estar en un grup amb arrels catalanes perquè jo també les tingui. Opino el que opino.

—¿Quin altre moment dolent va tenir?

—Allò dels becaris va ser de les coses més dures que he viscut, perquè la gent que em coneix sap que sóc molt visceral i tinc atacs d'histeria, però em duren dos segons. Confio molt en la gent i em dol que em traïxin. El que no suportó és la relaxació i el passotisme. Allò que vaig dir de «no em canvieu l'equip cada dia» era una queixa a la direcció de la casa, i no a la persona que hi havia allà.

—Però això no es pot dir en antena...

—Ja sé que no s'ha de notar, però en directe surt el que és. N'hi ha que són grans actors en antena, amb el somriure permanent, i fora són una altra cosa. A mi se'm veu venir. En aquell moment vaig pensar que era el final de la meua carrera. I això que la cadena no em va dir res. Després ho vaig explicar i vaig demanar per-

PARELLA TELEVISIVA.
Pedrerol forma duo amb Lara Álvarez en el 'Jugones' de La Sexta.

«L'incident del becarí va ser força dur: en aquell moment vaig pensar que era el final de la meua carrera»

dó. Allò em va servir per adonar-me que aquesta professió no mereix gaire la pena. N'hi ha molts que t'esperen amb la destal aixecada.

—¿Tant se li'n dona treballar en un canal de dretes com d'esquerres?

—Jo he estat a la SER, Canal+, Punto Radio amb Vocento, Intereconomia, La 2 de TVE i ara aquí. O sigui, que tant me fa.

—¿És camaleònic?

—L'avantatge és que no he d'adaptar-me, perquè parlo de futbol. Tant és que estiguis en un canal de dretes o esquerres. M'he sentit lliure

a tot arreu. Em vaig adonar des de molt jove que la informació esportiva és més lliure.

—¿Li ha desagradat especialment alguna informació o reportatge d'Intereconomia? ¿Potser alguna peça anticatalana?

—En alguna ocasió vaig dir en antena que no tenia per què estar d'acord amb les promocions de la cadena. Jo no m'identificava amb molts dels missatges que contenen, però respectava que la cadena tingués una línia editorial. L'important és que hem estat en una cadena de dretes i molta gent d'esquerres ens ha seguit. Crec que

«Sóc català, catalanista i espanyol: em molesta que m'obliguin a decidir, perquè no és incompatible»

se'ns ha vist com una illa dins d'Intereconomia.

—¿Aquesta cadena és tan de dretes com es veu des de fora?

—Intereconomia té una cosa bona, i és que no ha enganyat a ningú. El gran problema és quan la línia ja s'ha perdut. Ara la gent no sap quina és la línia de la cadena, amb aquestes crítiques al PP.

—¿Quin concepte tenia d'Antena 3 abans que el fitxessin?

—Vaig parlar amb ells fa tres anys perquè els feia gràcia *Punto pelota*. En aquell moment tenien clar que prescindirien de la premsa del cor

i això em semblava un suïcidi. Se la van jugar i van començar una transformació espectacular i exemplar. La gent sap que no busca l'escàndol per l'escàndol.

—¿No té por que A-3 es quedi sense Nitro, si el Govern executa la sentència del Suprem?

—No, perquè ens han garantit que seguiríem en un altre canal.

—¿Com està vivint la deriva sobiranista un català resident a Madrid com vostè?

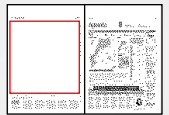
—Crec que alguna cosa de vem haver fet malament tots. Això és el que em dol. Em fa ràbia que els polítics ens utilitzin a tots. Ells són experts a crear o manejar sentiments i a generar enfrontaments. Jo sóc català i catalanista, i a més espanyol. I això crec que no és incompatible. Em molesta que m'obliguin a decidir. Seguiré sent català, catalanista i espanyol i ningú em podrà dir el contrari. Fa anys que estem amb polítics que no tenen prou nivell. A més, en èpoques de crisi és fàcil que apareguin molts salvapàtries. Espero que no ens enganyin i que no ens enfrontin. Que siguem feliços, i si és junts, millor. Però és un tema que em disgusta i em preocupa. Tenim més coses que ens uneixen que coses que ens separen.

—¿Està a favor que se celebri la famosa consulta?

—No sé què dir. Crec que és bo saber el que opina la gent, però encara he d'analitzar la pregunta. No sé si està ben plantejada o no, perquè tinc un embolic enorme. Crec que és bo fer una consulta, però també crec que és bo consensuar-la i que el Govern espanyol hi doni el vistiplau.

—De la seva resposta sembla inferir-se que votaria no a la independència en aquesta eventual consulta...

—Repeteixo que m'agradaria analitzar la pregunta, però estic molt embolicat. Doni'm temps i en la pròxima entrevista li contesto.

Un moment de la signatura de l'acord. Joan Vall, Joaquim Vidal, Nicola Pedrazzoli i Lídia Vidal (a baix) i, drets, Emili Gispert, Eduard Vidal, Esteve Colomer i Xevi Xirgo ■ M. LLADÓ

El Punt Avui arriba a un acord amb Canal Català per arrendar les seves llicències de televisió, i engegarà una nova programació a finals d'aquest mateix trimestre

Neix El Punt Avui Televisió

Xevi Xirgo
GIRONA

Canal Català i El Punt Avui han arribat aquesta setmana a un acord que permetrà que a aquest grup de comunicació (del qual formen part El Punt Avui, l'esportiu El 9, Presència, L'Econòmic, Catalunya Today i Barçakids, a més de les seves respectives edicions digitals) s'hi incorpori a partir d'ara una divisió televisiva que permetrà no només emetre una programació pròpia a finals d'aquest mateix trimestre sinó millorar substancialment el

web d'El Punt Avui i d'El 9.

L'acord el van signar aquest dijous el president de l'empresa editora d'El Punt Avui, Joaquim Vidal i Perpinyà, i el propietari de Canal Català, Nicola Pedrazzoli. A partir del dia 1 de març vinent aquest diari serà l'arrendatari de les llicències de televisió de què disposa Canal Català i accelerarà tots els preparatius perquè, a finals d'aquest mateix trimestre, El Punt Avui Televisió pugui emetre la seva pròpia programació. Un cop tancades les negociacions entre els dos grups, ara l'acord i la nova graella de

programació estan pendents de disposar del vistiplau del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Canal Català té actualment una cobertura sobre el 50% del territori del Principat, de manera que cobreix el 80% de la seva població. Els nous arrendataris de les llicències, però, s'han fixat com a objectiu millorar a curt i mitjà termini les zones fosques de cobertura del nou canal.

El Punt Avui considera aquest acord un pas més en la seva aposta estratègica de futur que li permetrà fer front amb més garan-

ties als reptes del sector de la comunicació i fer un altre gran pas en la seva con-

El grup tanca un acord amb Canal Català per arrendar les seves llicències de televisió

solidació com a primer gran grup editorial català.

La incorporació dels

continguts televisius, que provocarà alguns canvis en l'organigrama del grup, suposarà alhora una millora indiscutible per a les pàgines web dels productes del grup, en especial per a les edicions digitals d'El Punt Avui i de l'esportiu El 9, ja que la majoria de continguts que s'emetin per aquest nou canal televisiu estaran a disposició, en alguns casos en directe, per als lectors i subscriptors que segueixen per internet les informacions que produeix aquest grup de comunicació.

El consell d'administració d'Hermes Comuni-

cacions va mostrar dijous la seva satisfacció per l'acord i va designar el conseller delegat, Joan Vall, i la vicepresidenta, Lídia Vidal, com a responsables del nou canal.

El Punt Avui Televisió serà un canal basat exclusivament en la informació, de manera que els seus continguts els dirigiran els directors periodístics dels dos diaris del grup: Xevi Xirgo (director d'El Punt Avui) pel que fa a les informacions d'àmbit general, i Emili Gispert (director d'El 9), pel que fa als continguts en matèria esportiva. ■

La nova programació

La informació, l'eix vertebral del nou canal

El nou canal El Punt Avui Televisió neix amb la voluntat d'emetre una programació

bàsicament informativa, basada en els continguts que es generen i es comparteixen entre els diferents productes del grup durant el dia i que ara podran ser analitzats des d'una perspectiva televisiva. L'espectador hi podrà trobar

a través dels diferents gèneres informatius (les entrevistes, els comentaris, les tertúlies, els debats...) les claus necessàries per interpretar la informació del dia i del moment clau que viu el país, i que al diari hi són presents d'una

manera tan rellevant que han dut a la creació de dues seccions fixes: Catalunya vol viure en llibertat, pel que fa al procés nacional, i Catalunya vol viure amb dignitat, pel que fa a la situació social. Tot i que inicialment el gruix d'ac-

tualitat es concentrarà en la franja de vespre-nit (amb diferents espais que s'aniran anunciant en les properes setmanes), els continguts informatius hi seran presents durant tot el dia no només a través d'espais temàtics (cul-

turals, esportius, econòmics...) sinó també a través dels titulars d'actualitat que s'hi podran veure permanentment –i que es compartiran en els webs d'El Punt Avui i El 9– i pels butlletins informatius que hi haurà cada hora.

Rocío Carrasco, que llegó a trabajar como presentadora para Telecinco, ha salido respaldada frente a la cadena en dos sentencias del Tribunal Supremo. / EFE

TRES SENTENCIAS EN CONTRA DE MEDIASET

La cadena tendrá que indemnizar a Rocío Carrasco con 100.000 y 25.000 euros, y a la Duquesa de Alba con otros 300.000, aunque evita un pago a Pepe Navarro

El Tribunal Supremo ve Telecinco

EDUARDO FERNÁNDEZ / Madrid
En el Tribunal Supremo ven Telecinco. Hasta tres sentencias recientes del órgano jurisdiccional se han fijado en la cadena de Mediaset para condenarla por atentar contra el derecho al honor, y a la intimidad y a la propia imagen. Los fallos, a los que ha tenido acceso EL MUNDO, determinan que el grupo Mediaset debe indemnizar a la familia de Rocío Carrasco con 100.000 y 25.000 euros, y a la Duquesa de Alba con otros 300.000, ambas representadas por el letrado Javier Saavedra.

El Supremo, eso sí, ha dado la razón al canal en su litigio con Pepe Navarro. El Alto Tribunal entiende que la cadena no vulneró su derecho a la intimidad cuando emitió en *Aquí hay tomate* (en 2005) y *El buscador* (2006) algunas imágenes del presentador tras sufrir un robo en su vivienda. El *showman* reclamaba una indemnización de 150.000 euros que le ha sido negada.

Sin embargo, la crónica del corazón no siempre sale airosa, y los procesos judiciales de Telecinco se agolpan en el Supremo. El Tribunal ha desestimado el recurso de esta cadena contra la sentencia de la Audiencia Provincial de Sevilla que resolvía que el programa *Dolce Vita* atentó contra el derecho a la propia imagen de la abuela de Fidel Albiac, pareja este último de Rocío Carrasco. En septiembre de 2007, un reportaje del canal tuvo como objeto a Dolores Ortiz, abuela de Albiac, y «reveló

las condiciones de vida de la demandante, las características de la vivienda en que vive, las humedades, la poca luz que entra desde la calle, lo anticuado de la instalación eléctrica...», según plasmó el Juzgado de Primera Instancia al estimar en origen la demanda.

En ese programa de *prime time* «se utilizó información del ámbito privado de una persona para entretener al público con una discusión sobre el grado de maldad del nieto», expresó el juzgado sobre la cobertura elaborada por Telecinco y la productora Mandarin, participada por el mismo grupo audiovisual, Mediaset. Esta productora había recurrido al considerar, entre otros factores, que «la información tenía relevancia pública, pues se refería a la abuela del señor Albiac», un punto de vista que, desde luego, la Justicia no comparte.

El Tribunal Supremo también ha confirmado en otra sentencia la condena a Telecinco por «intromisión ilegítima en el derecho al honor» de Rocío Carrasco, a raíz de distintas emisiones de *A tu lado* en los años 2006 y 2008. En el programa, Antonio David Flores comentaba diversos episodios de la vida de su ex pareja, como «ese verano loco que Rocío Carrasco tuvo en Chipiona y en Sevilla». Flores afirmó, por ejemplo, que Carrasco «llegó al extremo de meterse por medio en una relación donde estaba la ahijada de su madre [Rocío Jurado]».

Mientras la cadena invocaba

en los tribunales la libertad de información y la libertad de expresión, la demandante ha reivindicado su derecho al honor y a la intimidad personal, que han acabado prevaleciendo. El Juzgado de Primera Instancia fijó una indemnización de 2.000 euros, sentencia que recurrida en segunda instancia se elevó a 25.000 euros. «Existió responsabilidad de Gestión de Telecinco S.A., como productora del programa *A tu lado*, por las declaraciones realizadas por los codemandados [Anto-

La cadena vulneró el derecho al honor y a la propia imagen de Rocío Carrasco

Una conversación de Alfonso Díez puede llegar a costar 600.000 euros a T5

nio David Flores y Pablo González] aunque el programa sea en directo, ya que las preguntas de los entrevistadores a los invitados estaban cargadas de contenido morboso y propiciaron que los invitados se dejaran llevar por el resentimiento, el rencor o los celos», refleja el fallo.

Rocío Carrasco pidió una indem-

nización de 300.000 euros, aunque la cantidad finalmente quedó en 25.000 euros, pero la Duquesa de Alba sí recibirá esa gran suma, según ha dictaminado el TS. Una sentencia del Supremo ha fallado a favor de Cayetana Fitz-James Stuart y Alfonso Díez, y en contra de Telecinco y la productora La fábrica de la tele, también participada por Mediaset. Unas manifestaciones vertidas en el programa *Sálvame diario* a propósito de una conversación telefónica mantenida por Alfonso Díez en septiembre de 2009 costarán a la cadena 300.000 euros en concepto de daños morales. El programa presentado por Jorge Javier Vázquez emitió ese diálogo de ámbito privado y además la comentó, «faltando al respeto y consideración debida a la dignidad de cualquier persona, en tono burlesco, sarcástico, de chanza y mofa, con ironía mordaz que ofende», según describió la Audiencia Provincial. Ese veredicto ha sido ratificado por la sentencia del Tribunal Supremo.

La conversación de móvil de Díez también fue analizada en 2011 en otro espacio de la cadena, *La noria*. Tal y como adelantó EL MUNDO, esa cobertura en el programa ya desaparecido de Jordi González costó otros 300.000 euros a la cadena de Mediaset, si bien la sentencia está pendiente del recurso de apelación presentado ante la Audiencia Provincial. No en vano, la Duquesa de Alba ostenta el título, entre muchos otros, de ser el personaje público más indemnizado por Telecinco.

TV3 farà una vaga cada dos dies les dues setmanes vinents

Els treballadors descarten en referèndum l'aturada indefinida

El conflicte entre l'empresa i els treballadors a TV3 sumarà sis noves vagues, començant aquest dilluns. Ho va decidir ahir la plantilla, en un referèndum que va recollir 1.690 vots.

ÀLEX GUTIÉRREZ

BARCELONA. A partir de dilluns i fins al 20 de febrer els dies parells seran de vaga a TV3. El personal protesta així per la rebaixa del 13% en el sou que vol aplicar la direcció per quadrar els comptes d'aquest any. Les vagues -vegeu taula adjunta- seran de 4, 12 i 24 hores.

La decisió és el resultat d'un referèndum celebrat dijous i divendres. L'opció guanyadora va ser la de vagues en dies alterns, que era una proposta del comitè d'empresa i que va rebre 996 vots (el 58,93% del total). La segona opció més votada va ser la de no fer vaga, que va ser l'opció de 434 treballadors (25,68%). Finalment, la vaga indefinida va recollir 225 suports (13,31%). En total, es van emetre 1.690 vots (comptant-hi 27 de blancs i 8 de nuls), la qual cosa representa una participació del 83,66%.

L'estira-i-arrotonsa entre el personal i la direcció fa mesos que dura a la televisió pública. La CCMA ha vist com perdia en tres anys un terç de l'aportació del Govern mentre la publicitat li queia a la meitat. Això ha generat, segons ha explicat Duart, la necessitat de tallar 26 milions aquest 2014. La xifra surt de sumar els 11 milions de dèficit registrats el 2013 (que per llei caldria aprovar com s'eixugaran en el primer trimestre de l'any següent) més 15 milions que encara falten per quadrar els comptes (ja que l'ERO pactat de 225 persones no cobria tot l'estalvi necessari). Els treballadors volen que es retalli d'altres partides, mentre que l'empresa recorda que ja ha reduït a la meitat el pressupost de compres externes i drets esportius.

Un polèmic comodí de 7,5 milions

La Corporació disposarà de 7,5 milions addicionals aquest 2014. Són uns diners que no es van tenir en compte als comptes d'aquest any, ja que els va arrencar ERC a CiU a última hora, com a contrapartida pel seu suport als pressupostos generals. Esquerra pretenia que aquests diners es dediquessin a lubricar

Un grup de treballadors de TV3 van envoltar ahir les instal·lacions del canal amb una cadena humana com a forma de protesta. ARA

Aturada
El dia 20,
en què han
de reprendre
la negociació,
es parerà
24 hores

l'acord entre empresa i treballadors, ja que entenia que la retallada del 13% a TV3 podria rebaixar-se algun punt si els 7,5 milions es destinessin a paliar la tisorada. Però algunes fonts indiquen que, a l'hora de fixar que cal retallar 26 milions, ja es comptava amb alguna aportació extraordinària.

Un altre problema d'aquesta partida és que, segons denuncien els treballadors, se'ls va mantenir oculta, la qual cosa, de retruc, ha fet en-

fadar ERC. El diputat Sergi Sabrià explicava a aquest diari: "S'han saltat els principis de bona fe, no posant aquesta partida sobre la taula de negociació. Tots estem d'acord que s'hi ha de posar ordre, allà dins, però ho podem fer en dos o tres anys i conservant la pau social, tenint en compte, a més, que a la Corporació és on més hem retallat".

La CCMA esgrimeix que la partida encara no està assignada, així que no hi pot comptar. Fonts del Govern han reconegut a l'ARA l'existència d'aquesta previsió i la seguretat que acabarà a les arques dels mitjans públics de la Generalitat. Però recorden que serà el consell de govern de la Corporació qui decidirà l'ús que se'n fa.

D'altra banda, Catalunya Ràdio havia de celebrar una assemblea ahir, però la mort de la periodista Tatiana Sisquella va fer que es decidís ajornar-la a dilluns. L'endemà els treballadors votaran en referèndum també entre tres opcions: vaga indefinida fins al dia 20, aturades parcials dia sí dia no o bé no fer cap jornada de vaga.

El calendari de vagues

ATURADES DE 4, 12 I 24 HORES

Dilluns, 10 de febrer

De 8 a 20 h (12 hores)

Dimecres, 12 de febrer

De 19 a 23 h (4 hores)

Divendres, 14 de febrer

De 8 a 12 h (4 hores)

Diumenge, 16 de febrer

De 19 a 23 h (4 hores)

Dimarts, 18 de febrer

De 12.30 a 0.30 h (12 hores)

Dijous, 20 de febrer

Vaga de 24 hores

OBITUARIS

Summament positiva

TATIANA SIQUELLA (1978-2014)

Periodista

Personalitat captivadora, mirada viva i veu harmònica. Tatiana Sisquella, la Tati, posseïa aquests dots tan preuats alhora que innats que la confirmaven com una magnífica comunicadora i una autèntica dona de ràdio. Cap impostura mediàtica; la Tatiana de la ràdio i la tele era exactament la mateixa Tati quan s'apagava el pilot vermell o es desconnectava la càmera. La passió, l'alegria, l'entusiasme i la curiositat infinita que mostrava en públic eren també les eines amb què encarava la vida, per molts sotracos que aquesta li presentés.

Tatiana Sisquella va morir aquest dijous, víctima d'un càncer de pit que se li va detectar el 26 de març del 2007 i que va combatre amb fermesa i valentia exemplars. Set mesos després del diagnòstic, amb motiu del dia mundial Contra el Càncer de Mama, el país va conèixer la seva lluita en una entrevista al programa *El Club* de TV3. Els espectadors no només es van commoure per la història d'aquella jove periodista amb la malaltia. Qui la va veure aquella tarda, malgrat les colpidores seqüeles del tractament, va descobrir per sobre de tot els seus ulls brillants i desperts, un somriure aclaparador, una ment ràpida i lúcida i una capacitat pro-

PERE PUNTI / MD / ARXIU

digiosa per comunicar. Aptituds de les que, des de feia anys, en gaudien els companys de redacció. Llicenciada en Comunicació Audiovisual per la Universitat Autònoma de Barcelona, els seus inicis professionals es situen a Barça TV. Ben aviat, però, la ràdio i la Tatiana Sisquella van evidenciar que estaven fetes l'una per l'altra. Xavier Bosch la va reclutar per a

El Món a Rac1 i ella va demostrar que era un animal del mitjà. El seu tarannà dinàmic i espontani combinat amb l'olfacte periodístic i una empatia fascinants van revolucionar no només el programa sinó la pròpia ràdio. Les connexions fora de l'estudi mai tornarien a ser el mateix des que es va fer càrrec de la unitat mòbil de Rac1, rebetejada per Sergi Pàmies amb la seva proverbial precisió com la *Tatimòbil*. Durant una dècada, la Tati va deixar la seva empremta entusiasta a diversos programes de l'emissora on va demostrar una admirable versatilitat radiofònica, parlant de gastronomia al *Volta i volta*, conduint el magazine de cap de setmana *Via lliure* i posant en marxa l'equip d'investigació en clau d'humor de *La segona hora*.

Durant la seva estada al Grup Godó, també va cultivar la seva faceta televisiva al programa *Envasat al 8* de 8tv. El 2009 decideix centrar-se en el mitjà televisiu quan TV3 li encarrega presentar *Sexes en guerra* sobre els conflictes endèmics entre homes i dones. Més tard, també a TV3, arribarien *Passat particular* i *L'endemà*. Davant la càmera, tenia l'habilitat natural de fer sentir còmodes els testimonis i l'ofici imprescindible per treure'n el millor i fer-ho arribar als espectadors.

Al camp de la premsa, Tatiana Sisquella recollia en articles setmanals al diari *Ara* la seva visió delicada, vitalista i de vegades melancòlica del món, fixant-se en detalls i escenes quotidianes gairebé imperceptibles per a la resta de mortals.

La ràdio va tornar a reclamar-la, aquest cop Catalunya Ràdio, per dirigir el degà magazine *El suplement*. Un vegada més, ara a la

La Tati de la ràdio era la mateixa que quan s'apagava el pilot: passió, alegria i curiositat infinita

ràdio pública, la tenacitat en antena i la companyonia a la redacció deixen un record professional i personal inesborrable. Els seus últims treballs resumeixen l'essència de la periodista. Dirigia *La Tribu*, envoltada de molts dels seus professionals més admirats, i presentava *Summa positiva* a TV3, on ajudava els espectadors a superar conflictes amb optimisme. Aquest és el llegat de Tatiana Sisquella. Summament positiva. Summament irremplaçable.

QUIM MORALES

BASTÉ, A RAC1

“Tati, descansa”

■ Jordi Basté va dedicar ahir el seu *Davantall de El món a Rac1* a Tatiana Sisquella. “Avui la ràdio en general i, tancant el cercle, la ràdio en català i, empetitint-lo una mica més, Rac1 i Catalunya Ràdio estan pansides, sense mirar-te gaire als ulls dels companys, amb sorollosos silencis. El ressò de les cleques de la Tati, rient d'aquella manera genuïna i incomparable, ens acompanyen a tots els estudis i a totes les taules de les redaccions (...) La tristor es multiplica per dos, perquè al costat de la Tati, el complement perfecte del Pou. Eren l'un per l'altre. En el record avui de la Tati, suren els companys de Rac1 que vam estar alguns anys amb ella, els de Catalunya Ràdio i especialment els seus pares, la seva germana, cunyat i, és clar, el Joan Maria. Avui el 'Fot-li' queda substituït per un 'ànims Pou'. El teu patiment és el nostre i l'absència de la Tati, la de tots. Tati, descansa”.

CONFLICTE LABORAL

Més vagues a TV-3

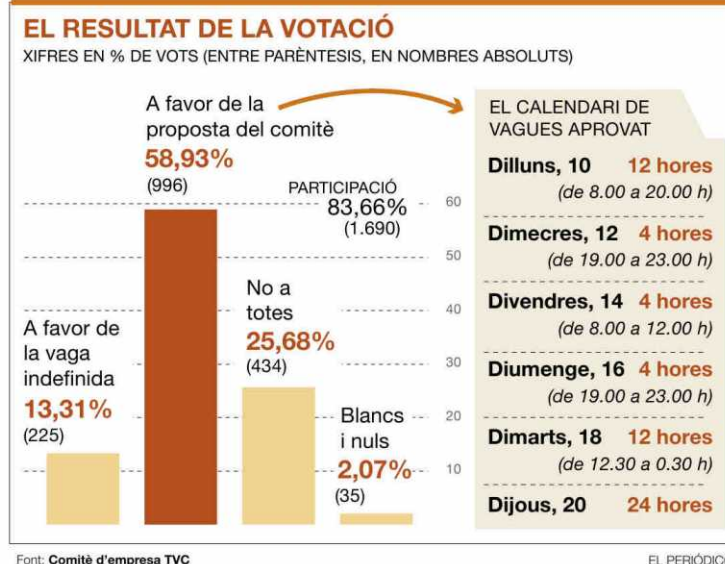
► Els treballadors aproven les aturades parcials a partir de dilluns

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Els treballadors de TV-3 s'han pronunciat a favor de fer aturades parcials, a partir d'aquest dilluns, en el referèndum que es va celebrar ahir i dijous a les instal·lacions de la tele autonòmica. Després de les vagues convocades recentment i la retenció al seu despatx, dimarts passat, de la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) durant 12 hores per part de la plantilla, aquesta ha votat noves mesures de pressió davant la retallada salarial que proposa l'empresa (al voltant del 13%).

A les paperetes de la consulta hi figuraven tres propostes: vaga indefinida; aturades de 4, 12 i 24 hores i vaga d'hores extres en dies alterns, i una tercera opció que s'oposava a qualsevol de les altres dues. D'un total de 2.020 treballadors, n'han votat 1.690 (83,66%), cosa que converteix aquesta consulta en la segona de més participació de les cinc que s'han portat a terme des que es va iniciar la tisorada, l'any 2011.

Un total de 996 treballadors (58,93%) van optar per la vaga alternativa proposada pel comitè d'em-

presa i que contempla aturades a partir de dilluns (que seran de 12 hores). De la resta, 434 (25,68%) es van mostrar contraris a les dues vies i només 225 (13,31%) han recolzat la vaga indefinida. A més, s'han registrat 27 paperetes (1,6%) en blanc i vuit de nul·les (0,47%).

Les protestes s'allargaran fins al 20 de febrer, dia en què està previst que els comitès d'empresa dels mit-

jans públics i la direcció reprenguin les converses sobre el nou conveni col·lectiu (l'anterior es va extingir el 31 de gener).

DIMARTS, CATALUNYA RÀDIO // Per la seva part, els treballadors de Catalunya Ràdio, que es van sumar a les aturades de TV-3 el 27 i 30 de gener passat i van fer una vaga de 24 hores l'1 de febrer, tenien previst portar a terme

ahir mateix una assemblea, però va ser suspesa a causa de la mort de la periodista Tatiana Sisquella, i s'ha traslladat a dilluns vinent. Dimarts se sotmetrà a referèndum també la convocatòria d'aturades per als pròxims dies.

Per una altra banda, els comitès d'empresa dels dos mitjans van emetre ahir un comunicat conjunt en què reiteren la seva intenció de «continuar la negociació col·lectiva» del conveni i proposen a la direcció que s'adhereixi a l'acord per al «suport i acompanyament» als processos de negociació col·lectiva «en ultraactivitat».

Aquest acord, firmat el 18 de juny passat per representants de la Secretaria d'Ocupació i Relacions Laborals i els sindicats i associacions empresarials majoritàries, disposa que la negociació col·lectiva és «un element de primera magnitud». L'acord permet «prorrogar el procés de negociació i mantenir l'aplicació dels convenis», és a dir, continuar negociant amb els pactes vigents, com s'havia fet fins al dia 31 passat. Els comitès valoren «positivament» aquesta possibilitat, a la qual s'han adherit altres empreses públiques catalanes, com el Teatre Nacional de Catalunya. ≡

Els empleats de TV3 van votar ahir sobre les pròximes accions de protesta ■ EL PUNT AVUI

Els treballadors de TV3 acorden fer sis aturades aquest mes

■ Les accions de protesta comencen aquest dilluns ■ Els afectats, però, van descartar fer una vaga indefinida

Redacció BARCELONA

Els treballadors de TV3 van acordar ahir continuar fent aturades durant el mes de febrer en protesta pel conflicte laboral que tenen obert amb la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Concretament, es faran cinc jornades de vaga parcials i una de total, que començaran dilluns –la primera aturada serà de 12 hores, de vuit del matí a vuit del vespre–. Aquest mateix dilluns s'ha convocat una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

Aquesta opció de la vaga continuada era la que proposava el comitè en la votació que es va fer ahir entre els empleats. Hi va haver una participació del 83,66% i un 72,24% es van mostrar disposats a fer vaga. En aquest cas, els empleats podien optar entre dues protestes: la del comitè, que va tenir un suport del 58,93%, i la d'una vaga indefinida, que es va quedar amb un 13,13%. Per tant, aquesta acció va quedar descartada.

La xifra

83,66

per cent va ser la participació en la consulta que ahir va convocar el comitè d'empresa de TV3.

D'altra banda, va haver-hi un 25,68% de vots en contra de convocar vaga; un 1,60% en blanc i 8 sufragis nuls.

El calendari d'aturades, al marge de la d'aquest dilluns, és: dimecres dia 12 –4 hores de vaga–; divendres dia 14 –4 hores–; diumenge 16 –4 hores–; dimarts 18 –12 hores–, i, finalment, dijous 20 –24 hores.

Tot i aquestes mesures, els comitès d'empresa de la CCMA consideren que s'ha de continuar la negociació col·lectiva del conveni com fins ara i proposen a la direcció que s'adhereixi a un acord que va signar la Generalitat el 2013 que permet prorrogar el procés de negociació i mantenir l'aplicació dels convenis actuals. ■

Los empleados de TV-3 harán huelgas parciales desde el lunes

MAIOL ROGER, **Barcelona**

Los trabajadores de TV-3 votaron ayer seguir durante 15 días las movilizaciones contra la dirección de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (CCMA) por la discusión del nuevo convenio colectivo. La opción de convocar paros parciales, que propuso el comité de empresa, venció a la de la huelga indefinida, que había salido de la asamblea de trabajadores. La votación celebrada entre los 2.000 empleados de la televisión tuvo una participación del 83,6%. El 58,9% de los participantes se decantaron por las huelgas parciales, el 25,6% por parar las movilizaciones y el 13,3% por el paro indefinido.

El comité de empresa de TV-3 valoraba como la mejor opción las huelgas parciales porque supone menos desgaste económico para los trabajadores y evita la imagen de la televisión sin emitir durante varios días. Según la valoración de los representantes de los trabajadores, un paro total e indefinido puede ser contraproducente en la imagen que la protesta laboral tiene entre los ciudadanos. Las movilizaciones empezarán el lunes y acabarán el día 20, fecha en la que empresa y trabajadores retomarán las negociaciones.

PASA A LA **PÁGINA 3**

La CCMA desoye la última propuesta del comité de TV-3 para negociar

Catalunya Ràdio votará el martes si se suma a los paros parciales de la televisión

VIENE DE LA PÁGINA 1

Las protestas empezarán el lunes con una huelga de 12 horas, además de una concentración de los empleados en la plaza de Sant Jaume. Los trabajadores seguirán reivindicándose con huelgas sucesivas de cuatro horas cada dos días, hasta llegar al día 18, con un paro de medio día, y el 20, con una huelga de 24 horas. Los trabajadores de Catalunya Ràdio, por su parte, votarán el martes si convocan huelga indefinida o siguen el camino de la televisión.

Ambos comités, coordinados durante todas las negociaciones, hicieron un gesto ayer para evitar las respectivas huelgas. Los representantes de los trabajadores ofrecieron a la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales cambiar el mecanismo legal de las negociaciones para darse más tiempo y seguir aplicando el convenio colectivo de las empresas.

Los trabajadores propusieron a la CCMA aplicar el acuerdo que en junio del año pasado cerró la Generalitat con los agentes sociales, que prioriza la negociación colectiva y da mecanismos de negociación una vez ya ha vencido el convenio colectivo. Ambos comités hicieron la oferta como alternativa a la huelga: si la empresa aceptaba negociar, lo que significaba seguir manteniendo el convenio colectivo, retiraban la propuesta de paros.

Pero la CCMA ni siquiera valoró la opción de los sindicatos, y mantiene su intención de apli-

Un trabajador de TV-3 vota en el referéndum para decidir las movilizaciones. / COMITÉ DE EMPRESA TV-3

car el artículo 41 del Estatuto de los Trabajadores, que significa pasar al convenio del sector audiovisual —con condiciones mucho peores que el ente gestor ha cubierto con complementos— y abrir un nuevo periodo de negociación con un plazo limitado: 15 días para preparar las conversaciones y un mes más para acabarlas. El precepto legal sirve a la CCMA para explicar que no tiene otra alternativa que aplicar el convenio del sector y para evitar que los trabajadores intenten demorar las negociaciones para así mantener el convenio

antiguo. El objetivo de la CCMA es aplicar un recorte salarial del 13% en TV-3 y del 10% en Catalunya Ràdio.

Con la votación de las huelgas, los trabajadores cerraron la semana más tensa que ha vivido TV-3 desde que se inició la conflictividad laboral, hace un año. Con el convenio vencido, la dirección de la CCMA, con su presidente Brauli Duart al frente, quedó bloqueada el martes en su despacho durante 12 horas, por una protesta de 200 trabajadores que esperaba su salida.

La figura de Duart, muy cues-

tionada por los empleados en todo el proceso —piden su dimisión desde el ERE que acabó con 225 trabajadores en la calle— está cada vez más puesta en duda por los grupos parlamentarios. El aliado de CiU, Esquerra, dejó claro el jueves que rechaza la gestión de Duart, aunque de momento no pide su dimisión. ERC arrancó del Gobierno una partida de 7,5 millones extras en los Presupuestos para facilitar las negociaciones entre trabajadores y empresa, pero Duart se resiste a poner sobre la mesa este importe.

elradar

'El Punt Avui' lloga les freqüències de Canal Català per fer-hi televisió

Moment de la firma de l'acord entre els dos grups. ACN

À.G.

El diari *El Punt Avui* ha arribat a un acord amb Canal Català mitjançant el qual llogarà i gestionarà les llicències d'aquest grup televisiu. L'empresa editora treballa amb l'objectiu de rebatejar la cadena de televisions locals com a El Punt Avui TV a finals de març i començar les emissions. La nova televisió tindrà una cobertura sobre el 50% del territori català (o el 80% de la població). El nou canal estarà basat exclusivament en la informació, segons ha informat el grup. Això farà que els continguts estiguin coordinats

pels directors periodístics dels dos diaris del grup: Xevi Xirgo (*El Punt Avui*) pel que fa a les informacions d'àmbit general i Emili Gisbert (*El 9*) pel que fa als continguts esportius. El grup no ha facilitat l'import que pagarà en concepte de lloguer.

Amb aquesta operació -que necessita encara el vistiplau del CAC- desapareixerà una de les dues grans apostes que es van fer, en el moment de dissenyar el mapa de la TDT catalana, per tenir dues xarxes privades de televisió locals, amb diverses emissores cadascuna. L'altra, Localia, del grup Prisa, va abaixar la persiana el 2008.

El món de la comunicació s'acomiada d'una companya

J.C.

BARCELONA. Els principals programes de ràdio del matí a Catalunya començaven ahir lloant la figura de la periodista Tatiana Sisquella. Tant *El matí de Catalunya Ràdio* com *El món a RACI* van dedicar les seves primeres paraules del dia a recordar la trajectòria professional de la periodista i també l'exemple personal que havia deixat –havia treballat a les dues emissores– entre els professionals dels dos mitjans.

A RACI, Jordi Basté va dedicar-li el seu *Davantall*. Un inici del programa al qual va canviar la sintonia habitual per situar-hi la música de la *Tatimòbil*. Una música de fons que va servir a Basté per fer referència “al somriure, l'optimisme, la vitali-

La *Tatimòbil* és una de les seccions més recordades de Sisquella en el seu pas per RACI. F. MELCION

tat...” de la jove desapareguda, que va començar fent ràdio en aquesta emissora del Grupo Godó. A la pública començaven el matinal amb unes paraules de la mateixa Sisquella en què feia referència a la malaltia que se l'ha emportat als 35 anys. “Has d'acceptar que estàs jugant al joc de la vida”, havia explicat públicament la periodista.

Una frase que ahir donava exemple a uns companys de professió que li retien homenatge per vies molt diferents. Twitter va ser el canal elegit per la majoria. Tant els que havien treballat amb ella com d'altres que només l'havien conegut professionalment lamentaven la seva desaparició. Sisquella va deixar amics en tots els mitjans on va treballar. —

MANUAL DE USO

Drama en el plató

@FEL_BLAN

La verdadera tragedia del periodismo deportivo no es, como muchos piensan, que se publiquen noticias sin contrastar o su nula credibilidad. No, el auténtico drama es la atroz estética de sus periodistas. Aquí van algunas sugerencias para que no nos confundan con ellos.

LOS MANOLOS», «Punto Pelota» o «Futboleros» han provocado un daño estético tan dramático e irreparable como cuando un sábado de mañana, con los amigos Ibuprofeno y Espidifen, te preparan un Bloody Mary en coctelera en vez de en vaso mezclador: DRAMÓN.

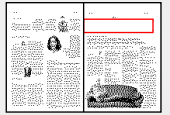
DSQUARED2. Papá Noel le dejó unos vaqueros de esta marca creada para que el mundo sepa que los futbolistas son, directamente, unos horteras. Cámbielos, usted no es futbolista. Si es futbolista o se cree futbolista, cámbielos y contrate a un asesor

J.J.
Santos

de moda (preferiblemente que no sea ni el de Sergio Ramos ni el de Dani Alves).

ABERCROMBIE. Entró por las dependientas y se llevó una camisa, anzuelo que picaremos hasta el fin de los días o cuando los españoles dejen de revisar

minuciosamente las facturas de los restaurantes; que viene a ser el mismo momento. Si tiene más de 25 años, regálela o úsela como mantel (para eso diseñaron esos cuadros de leñador). Ya no tiene usted edad para Abercrombie (aunque siga viviendo en casa de sus padres).

LA MARTINA. Sí, lo sé; no hay nada más B que llevar un polo con parches incrustados con nombres de coches de lujo (que no tienen) y siluetas de señores jugando al polo (aunque nunca se hayan subido a un

Sergio Ramos

caballo). Sí, también lo sé, usted se respeta y en ningún momento un polo de ese tipo fue una opción.

BERSHKA. Su novia (tras ver una noche 15 minutos de «Punto Pelota») le ha regalado

una corbata color blanco. Pues sí, se acaba de cruzar el punto de no retorno en una relación. Le daba igual que tomara el café con la cucharilla dentro de la taza o que le llevara a restaurantes con servilletas de papel ¡incluso le perdonó la

ropa interior color carne! Pero se le acaban de abrir los ojos y se ha dado cuenta de que ya no quiere a su última ex. Pero, ojo, no cambie la corbata. La vergüenza de tener que devolverla (y dar explicaciones a la dependienta) puede llegar a ser superior a la de llevarla puesta.

CRÍTICA PREMSA

ANTONI
MARIA
PIQUÉ

@AMPIQUE

De ciutadans a usuaris (i d'usuaris a ciutadans)

Compartir informació... i fer que passin coses. És una definició de periodisme que faig servir sovint. Ho acompanyo de diverses imatges: la portada de *The Washington Post* del 9 d'agost del 1974: "Nixon resigns" [Nixon dimiteix]. Una recepta de maduixes amb xocolata. Una pinya de jugadors del Barça. Etcètera. Són representacions diverses de compartir informació i fer que passin coses: el president dimiteix, les postres són servides a taula, el Barça guanya. Fa deu anys, compartir informació i fer que passin coses estava a l'abast de ben pocs.

L'últim diari llançat a Madrid va consumir uns 70 milions d'euros. Imagini's els costos d'una ràdio o una tele. Avui no. Aquestes barreres d'entrada per compartir informació i fer que passin coses han saltat pels aires gràcies a la xarxa i a les xarxes. "L'auge de l'autocomunicació de masses –explica el sociòleg Manuel Castells–, que augmenta la capacitat que nosaltres, l'audiència, produïm els nostres propis missatges, desafia potencialment el control empresarial de les comunicacions i pot canviar les relacions de poder en l'esfera de la comunicació".

Masses sense entitat

Gosaria dir que aquesta anàlisi és estranya. Entre altres coses perquè les "masses", a la xarxa i a les xarxes, no tenen entitat. Al'inrevés, la xarxa i les xarxes són una llarga cua de varietat, mestissatge, diversitat, pluralisme, confusió i complexitat que desafia totes les teories. És un xou continu d'aquest món líquid –el real– que s'expressa d'una manera que no podíem ni somiar. La "lògica de masses" no el descriu prou bé. Ara qualsevol ciutadà pot recuperar i exercir el dret a la informació, que és seu i no només dels que tenen els recursos per posar-hi carn i ossos. Qualsevol pot compartir informació... i fer que passin coses. Per això m'agrada tant el lema del dossier que demà publica l'ARA ("De ciutadans a usuaris"), però el contrari ("D'usuaris a ciutadans") és també veritat.

La ràdio i la televisió ploren per la mort de la periodista catalana Tatiana Sisquella

BARCELONA | ACN/DdG

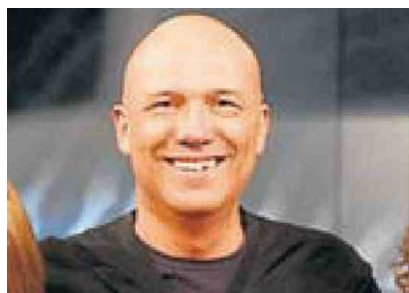
■ La periodista Tatiana Sisquella, conductora del programa *La Tribu de Catalunya Ràdio*, va morir la nit de dijous, als 35 anys. Sisquella patia un càncer de mama des de feia set anys. A banda de la tasca com a presentadora del magazín de tarda de la ràdio pública, també havia presentat espais televisius com el programa de TV3 *Sexes en guerra* o més recentment el *Summa positiva*.

També havia col·laborat en mitjans escrits com el diari *Ara*. No obstant això, des de feia unes setmanes no estava al capdavant de l'antena del programa radiofònic, lloc que ocupava el sotsdirector de

l'equip, Xavi Rosiñol. Sisquella havia explicat en diverses ocasions la seva llarga lluita contra la malaltia, que se li va diagnosticar quan tenia 28 anys.

Homenatge a «La Tribu»

La mort de la periodista va sorprendre bona part dels seus companys de professió. Tot i això, el programa que ella havia dirigit durant molts anys no va dubtar a retre un sentit homenatge ahir mateix. Albert Om, Toni Soler, Carles Capdevila, Xavier Bosch, Andreu Buenafuente i Francesc Escribano van passar per *La Tribu...* de Catalunya Ràdio per recordar el somriure de Sisquella.

'Arucitys' anuncia a Twitter que torna a 8TV aquest dilluns

El programa que presenta Alfons Arús a la cadena del Grupo Godó, 8TV, torna dilluns a les pantalles després de tres dies sense emetre's. Tal com informaven fonts del canal, una "indisposició" del presentador i director d'*Arucitys* havia impedit emetre el programa fins ahir.

"Dilluns que ve, *Arucitys* torna a la gràcia de 8TV. Gràcies per la paciència i les mostres d'afecte", va informar el programa a través de Twitter. Molts seguidors del programa havien mostrat un cert recel a les xarxes perquè la suspensió del format fos definitiva.

Un 52% menys de benefici per al 'New York Times'

La companyia editora del *New York Times* va obtenir un benefici net de 65,1 milions de dòlars el 2013, una xifra que suposa un descens del 52% respecte als 135,8 milions de l'exercici anterior. Malgrat aquesta baixada, l'empresa va apuntar millores en subscripcions -tant en paper com digitals-, així com un augment de la publicitat digital, cosa que va impulsar a l'alça les seves accions a Wall Street. L'augment en la difusió també ha estat subratllat pels res-

ponsables de la companyia com un indicador esperançador. I, de fet, la borsa hi va respondre positivament: les accions del grup van pujar un 5,3%, fins als 14,58 dòlars, després de la publicació dels resultats.

La facturació anual de la companyia, però, es va reduir fins als 1.577 milions de dòlars, un 1,1% menys que els 1.595 milions del 2012. El benefici per acció va ser de 0,41 dòlars, un 54% menys.

Aniversari Les xarxes socials

De ciutadans a usuaris 10 anys de web 2.0

Els individus prenen el poder a la xarxa, però paguen un preu en seguretat i privacitat

ÀLEX GUTIÉRREZ

En els vint minuts que es necessiten per llegir sencer aquest dossier, a Facebook s'hauran publicat 2,7 milions de fotografies noves, que s'afegiran als més de 219.000 milions que ja hi ha emmagatzemades. A YouTube hi haurà 2.000 hores de nous vídeos. Gigaetèra. És el soroll de fons de la web 2.0: una maquinària que afegeix tones de contingut a internet en un sol minut, creat fonamentalment per usuaris anònims.

El 4 de febrer va fer deu anys que Mark Zuckerberg va llançar Facebook. Per l'executiu de la comunicació Tim O'Reilly, va ser una fita clau per a l'anomenada web 2.0. I és que internet ja feia anys que funcionava, però les característiques que han modelat la seva forma actual s'han desenvolupat, sobretot, en els últims deu anys.

Evidentment, no és un canvi radical, d'un sol dia. La Wikipedia té tretze anys de vida i ja abans els blogs van mostrar que qualsevol podia reivindicar la seva veu a internet. Però Facebook marca un model -no exempt de polèmica- en què s'accelera geomètricament aquest canvi. De fet, el terme *web 2.0* ja havia sigut encunyat el 1999, però va ser O'Reilly qui el va popularitzar, cinc anys més tard. La seva característica principal és que l'usuari esdevé el principal productor -i també difusor- de contingut a la xarxa. Certament, algú podia convertir-se en emissor abans del 2004, però no era una tasca gaire fàcil o barata. Les xarxes socials i les plataformes gratuïtes de blogs van capgirar aquesta situació. Tres claus ho expliquen: la gratuïtat d'aquests serveis, la facilitat tècnica (ja no cal tenir coneixements específics o d'informàtica) i la mobilitat (la capacitat d'emetre des de qualsevol lloc, en qualsevol moment).

El resultat és que la web 2.0 ha convertit una porció significativa de ciutadans del planeta en membres d'una comunitat digital que s'intercanvia paquets d'informació. I persones amb interessos molt específics es posen en contacte amb una facilitat inèdita fins aleshores. Els ge-

gants de la web 2.0 no produeixen contingut: posen la plataforma perquè els usuaris hi publiquin. El màxim exponent és Facebook, que declara que té més de 1.100 milions de perfils actius, dels quals la meitat s'hi connecten des del mòbil. Si fos un país, seria el tercer del món (el còmic Jimmy Kimmel hi afegeix, irònic: "Però el menys productiu de tots").

La web 2.0 ja és un entorn, part de l'ambient. Som a la web 2.0 quan triem restaurant mirant-ne les crítiques a Trip Advisor, quan escoltem música d'una banda que ho tindria magre per arribar a les botigues físiques, quan consultem un article a la Viquipèdia, quan llegim una notícia en una web (i enviem una dada estadística que acabaran analitzant els responsables del mitjà), quan interpel·lem a Twitter un polític -bé, o el seu *community manager* - o quan financem un projecte amb micromecenatge.

Perquè una altra paraula clau de la web 2.0 és *col·laboració*. Aquesta nació virtual apropa els individus en funció dels seus interessos. I fomenta la confiança. Ho explicava el fundador d'eBay, Pierre Omidyar: "150 milions de persones han après amb eBay que es pot confiar en un estrany".

La web 2.0 ets tu

Només dos anys després d'estendre's el terme *web 2.0*, la revista *Time* feia un gest sorprenent. Al seu

tradicional número sobre el personatge de l'any d'aquell 2006 no hi havia un nom propi. Hi havia la paraula... "tu". Era el reconeixement que l'individu havia deixat de ser un subjecte passiu i s'havia convertit en el principal actor de la xarxa, per sobre de les corporacions. El crític literari Lev Grossman justificava la decisió de la revista en un article: "[La web 2.0] és una història sobre

comunitat i col·laboració en una escala que no s'havia vist mai abans. És una història sobre el compondi còmic del coneixement que suposa Wikipedia, sobre la televisió del milió de canals de la gent que és YouTube i sobre la metròpoli *online* que suposa MySpace. Explica com els *molts* prenen

poder als *pocs* i s'ajuden els uns als altres a canvi de res, i com això no tan sols canviarà el món sinó que també canviarà la manera com el món canvia".

Time tornaria a reconèixer el poder transformador de les xarxes el 2010, quan va assenyalar Mark Zuckerberg, creador de Facebook, com a personatge de l'any, i el 2011 va tornar a optar per un genèric: "Els indignats". Llavors es feia ressò de protestes globals de base popular com les de la Primavera Àrab, el moviment Tea Party i l'Ocupa Wall Street. Evidentment, de tensió històrica i social n'hi ha hagut sempre, però la xarxa ha modificat la manera com els grups socials s'organitzen i es coordinen.

Opinió
Article 'El que les màquines no poden fer', de David Brooks, a la secció de Debat (pàgina 38)

També el periodisme ha canviat radicalment. Milions de persones duen a sobre un mòbil -amb càmera- i poden penjar, des de qualsevol lloc, un missatge o una fotografia. Els mitjans tradicionals difícilment poden ser els primers a arribar al lloc d'un succés. Això els obliga a ser, per tant, els millors (els més fiables/profunds/amens/etcètera). "Internet ha estat el canvi més fonamental de tots els meus anys, i de centenars d'anys més", explicava el magnat dels mèdia Rupert Murdoch. Ara bé, la sobreabundància d'informació genera el perill de perdre's entremig del caos. Ho recordava l'escriptor i matemàtic John Allen Paulos: "Internet és com la biblioteca més gran del món. Només que els llibres són tots per terra".

I es fa difícil separar el contingut genuí de la propaganda. Un cas recent: dimarts Telecinco estrenava la sèrie *El Príncipe*. Hores abans del de-

El perfil de l'usuari de xarxes socials

48%
de joves d'entre 18 i 34 anys que miren Facebook tot just llevar-se

La meitat dels usuaris de Facebook s'hi connecten cada dia. El grup que ho fa amb més assiduitat és el que té entre 18 i 34 anys. Però Facebook no és només una xarxa de joves: el 30% dels perfils són de més grans de 35 anys.

6%
més de perfils femenins a Twitter que masculins

No només hi ha més tuitaires femenines (53 contra 47); també piulen més (610 tuits per 567 dels homes, de mitjana). Però, alhora, també protegeixen més els seus comptes, ja que de cada 100 perfils amb cadenet, 63,6 són de dones.

a
ara

COMUNICATS?
Els crítics alerten de la capacitat addictiva i evasiva de les xarxes socials. PURESTOCK

"[La meua esperança per als pròxims deu anys] és que seguim forjant un nou diàleg cultural de respecte per l'individu. Hem de treballar plegats, tothom, i pensar-hi. Tenim una eina, internet, que ens ho permet. Donem-li un ús assenyat"

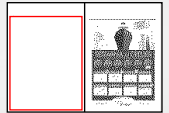
JIMMY WALES
FUNDADOR DE WIKIPEDIA

but, tres jugadors del Barça -Iniesta, Alba i Alves- piulaven a Twitter missatges pràcticament idèntics que la recomanaven. "Fa molt bona fila!", deien tots tres. Aquesta coincidència va despertar les suspicacions d'altres usuaris, que van veure-hi una maniobra publicitària poc dissimulada. L'agència Mediabase, que representa Iniesta, va explicar que no hi havia hagut diners pel mig. Segons la seva versió, era un tema d'amistat amb alguns dels actors de la sèrie, que ho haurien demanat als jugadors com a favor. En tot cas, cada cop més les marques ofereixen diners a celebritats perquè facin anuncis camuflats com a comentaris personals. La millor recomanació comercial és la que té adjuntada la prescripció d'algú a qui atorguem confiança. Quant val un retuit o un "m'agrada" a Facebook? Aquesta és la pregunta del milió que intenten respondre els executius de màrqueting.

Si a la vida física hi ha ciutadans, a la vida digital el terme genèric és *usuaris*. I això obliga a reflexionar sobre quina és la relació de l'individu amb les plataformes 2.0. "No som usuaris de Facebook. En som el producte. Facebook ens ven als anunciants", recorda el teòric dels mèdia Douglas Rushkoff. I els escèptics també alerten que, en aquesta aparent democràcia digital, els gegants del 2.0 queden fora de la fiscalització. Certament se'ls pot pressionar opinant, però no hi ha mecanismes que arbitrin el seu paper. I ser a la xarxa 2.0 comporta unes servituds que l'usuari corrent no sempre té presents. Per exemple: la Constitució dels Estats Units té 4.543 paraules. El text sobre privacitat que fa signar Facebook a qui vol ingressar-hi en té 6.000, la qual cosa suggereix que ser usuari comporta llegir molta més lletra petita que ser ciutadà. —

UNA DÈCADA D'EXPLOSIÓ DE LA WEB 2.0

2004	
<p>Febrer Neix Facebook al campus universitari de Harvard. Ara és una companyia de gairebé 6.000 treballadors i ha passat de facturar 382.000 dòlars l'any 2004 a més de 5.000 milions el 2013.</p>	
<p>Abril Apareix Gmail, el sistema de correu al núvol que s'ha convertit en el més popular del món. A més, l'adreça d'usuari és porta d'entrada a un munt d'aplicacions.</p>	<p>Maig La plataforma Blogger emprèn un redisseny que ajuda a la seva gran popularització. Són els anys també de desenvolupament de Wordpress, amb característiques similars.</p>
2005	
<p>Febrer Tres treballadors de PayPal creen YouTube, que passa a mans de Google el 2006, després de pagar 1.650 milions de dòlars.</p>	<p>Març Neix Megaupload. Amb el temps, es convertirà en una de les plataformes d'intercanvi d'arxius més importants del món. El 2012, el govern dels Estats Units la va clausurar.</p>
	<p>Juny S'estrena Reddit, una plataforma que permet compartir contingut i enllaços a la xarxa a partir de les valoracions dels usuaris, que poden valorar amb un <i>amunt</i> o <i>avall</i> cada peça que s'hi penja.</p>
<p>Juliol NewsCorp compra MySpace. I aquest lloc de pàgines personals viu, fins al 2008, la seva època daurada, abans d'entrar en decadència.</p>	
2006	
<p>Març Neix Twitter, que actualment té 232 milions d'usuaris actius (i que l'últim trimestre ha patit una desacceleració). La xarxa dels 140 caràcters i la màxima immediatesa encara no ha trobat un model de negoci convincent.</p>	<p>Desembre Wikipedia creix i es converteix en una de les deu pàgines més visitades del món.</p>
2007-2009	
<p>Juny 2007 Apple llança el primer iPhone i engega la febre pels smartphones com a eines polivalentes i per viure en xarxa 24/7.</p>	<p>Octubre 2008 Apareix Spotify i polaritza la indústria: alguns denuncien que els diners que van als grups petits i mitjans són residuals; altres aplaudixen que hagi popularitzat un model de subscripció en un moment de crisi de vendes.</p>
<p>Juliol 2009 Sorgeix WhatsApp i sentència de mort els SMS. Missatgeria automàtica, multimèdia i gratuïta (o amb un cost residual).</p>	
2010	
<p>Octubre Neix Instagram, la xarxa de les fotos i els filtres, que acabarà comprada per Facebook.</p>	<p>Accediu a la cronologia interactiva de l'Ara.cat</p>
2011	
	<p>Juny Apareix Google+, la xarxa social del gegant Google, que no ha arribat a consolidar-se: té molts usuaris registrats, però poca activitat.</p>

Aniversari Les xarxes socials

Twitter i Facebook agiten el món

Les xarxes socials i les filtracions catalitzen una indignació que fa remoure consciències globalment

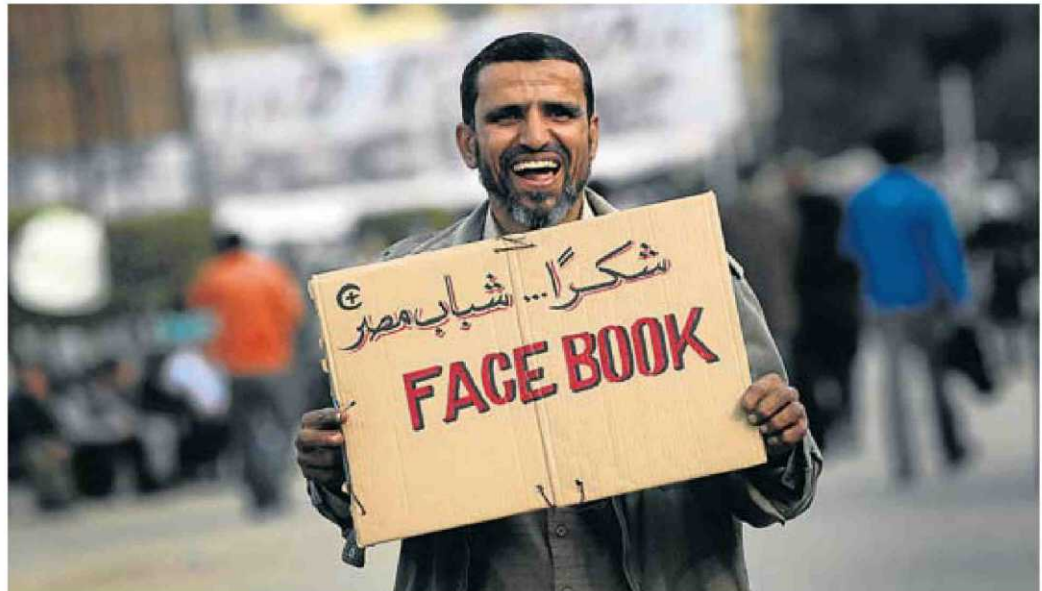
MARC VIDAL
BARCELONA

Internet bullia com mai ho havia fet. I l'intent d'apagar-lo encara encenia més els ànims. Així eren les *twitter-revolucions*, les que van convertir la plaça Tahrir –entre altres indrets del món– en una causa universal. A Tunísia, Egipte, Líbia i Síria, però també a Taksim, Nova York i el Brasil, les xarxes socials van jugar un paper determinant en l'esclat d'una indignació que es va alçar contra l'autoritat. Potser Twitter i Facebook no van encendre la metxa, però sí que van catalitzar el malestar.

“Les xarxes socials creen massa crítica allà on no n'hi ha, i les causes, per petites que siguin, es converteixen en universals”, explica Ismael Peña-López professor dels estudis de dret i de ciència política de la Universitat Oberta de Catalunya. “S'ha acabat l'era de la intermediació, en què els partits polítics, els sindicats o els periodistes tenien el monopoli del coneixement. Ara és l'abast de tothom”, conclou.

Ningú diu que l'activisme al carrer no fos decisiu per derrocar els dictadors que van caure durant la Primavera Àrab: “No es pot confondre l'eina amb el missatge”, coincideixen els analistes. Però les dades mostren que el debat públic es va accelerar a les xarxes socials fins a un punt que es va fer imparable. Només a Egipte, si la setmana abans de la caiguda de Mubàrak corrien 2.300 tuïts cada dia sobre un canvi polític, amb l'esclat de la revolta la xifra es va disparar fins als 230.000.

Però l'activisme a la xarxa, el ciberactivisme, té múltiples cares més enllà de Twitter i Facebook. Una web ideada l'any 2006 per l'informàtic Julian Assange va obrir el meló de les filtracions. I així Wikileaks va començar a publicar infor-

Un manifestant a la plaça Tahrir el 2011 durant la revolta contra el dictador Hosni Mubàrak. JOHN MOORE / GETTY IMAGES

mació confidencial de governs i empreses d'arreu del món lliurada anònimament. La indignació es va fer més gran quan van quedar al descobert les interioritats de l'actuació dels poders.

L'ètica 'hacker'

“L'ètica *hacker* que neix al món informàtic, la del codi obert, es trasllada al món polític. Es comparteixen els protocols de com manen els governs. I la política deixa de ser només rendiment de comptes sinó que el procés decisorí queda al descobert”, explica Peña-López.

I després de Julian Assange –i Chelsea Manning, la soldat que va filtrar els centenars de milers de comunicacions del departament d'Estat-

va ser el torn d'Edward Snowden. Aquest informàtic va despullar les pràctiques de l'Agència Nacional de Seguretat (NSA) dels EUA i altres organismes d'intel·ligència occidentals. I ho va fer escandalitzat per l'abast dels programes d'espionatge que involucraven des de les grans empreses informàtiques fins als principals líders mundials.

Snowden, tal com va fer Assange, va recórrer a la premsa tradicional per esbombar el seu missatge. ¿I les xarxes socials? “Internet sempre suma. No existeix la disjuntiva mitjans tradicionals o internet: és un tot. I internet permet fer arribar material inèdit i de primera mà als grans mitjans que el reboten altre cop a la xarxa”, explica Peña-López.

NSA
Edward Snowden
Revelar per canviar unes pràctiques

“El núvol és un gran eufemisme per amagar la centralització dels serveis informàtics en un únic servidor”

EVGENY MOROZOV
ANALISTA D'INTERNET

Aquest jove informàtic que treballava per a l'Agència Nacional de Seguretat (NSA) dels EUA no podia més. I va decidir compartir amb el món les pràctiques confidencials –de dubtosa legalitat– de l'espionatge nord-americà. Així va ser com Edward Snowden va volar fins a Hong Kong el maig del 2013 per revelar –a dos periodistes– els programes secrets dels EUA. Més tard va aterrar a Moscou, on va obtenir refugi temporal i ara resideix i treballa. Als EUA s'ha obert el debat sobre si la persecució judicial que s'ha obert contra ell està justificada. Més tenint en compte que el mateix president nord-americà, Barack Obama, s'ha vist obligat a moure peça i fer retocs en els reglaments d'espionatge. “Snowden ha proclamat el missió acomplerta no tant pels canvis que ha impulsat el president sinó pel fet que ara tothom sap les pràctiques perilloses de la intel·ligència dels EUA”, assegura el periodista Jordi Pérez Colomé, autor del blog *Obamaworld*.

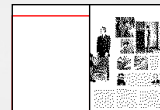
Wikileaks

Julian Assange
Obrir el meló de les filtracions per despullar els poders

És el símbol –per a molts l'heroi del poder de canvi que tenen les filtracions d'informació confidencial dels grans poders mundials. Des dels abusos de l'exèrcit nord-americà a l'Iraq fins a les interioritats del lloguatge que gasten les ambaixades dels EUA, la web Wikileaks, que ell va idear, s'ha convertit en la bèstia negra del govern nord-americà. El principi inspirador de Julian Assange és alliberar la informació a través de les noves tecnologies per aconseguir transformar el món. I així va néixer Wikileaks com a punt de trobada dels que –anònimament– volen donar a

conèixer material confidencial. Assange està refugiat a l'ambaixada de l'Equador a Londres des del juny del 2012. Perseguit per la justícia sueca per acusacions d'abús sexual, el fundador de Wikileaks denuncia que tot és una persecució política del govern dels EUA com a venjança per la publicació de les interioritats de Washington. Però, des de la seva reclusió a la capital britànica, res no atura el filtrador, que manté el seu activisme –dóna suport a Edward Snowden–, participa en política i fins i tot s'atreuix a col·laborar en l'enregistrament de discos.

Els MODLIN

EL FOTÒGRAF PACO GÓMEZ HA PORTAT AL 'CROWDFUNDING' L'EDICIÓ I VENDA DEL SEU LLIBRE SOBRE AQUESTA FAMÍLIA D'ARTISTES NORD-AMERICANS. EL SINGULAR TRIO LI VA CANVIAR LITERALMENT LA VIDA AL TROBAR-SE LA D'ELLS TIRADA EN FORMA DE FOTOS EN UN CARRER DE MADRID

TEXT CARLOS RISCO

LLENÇADES A LES ESCOMBRARIES. Així va trobar el fotògraf Paco Gómez les fotografies dels Modlin, una enigmàtica família americana d'artistes composta per Margaret, pintora; Elmer, actor que va tenir una mica de popularitat en alguna telesèrie d'època i que va aparèixer sense diàleg en una de les escenes més enigmàtiques de *La llavor del diable*, de Roman Polanski, i el fill de tots dos, Nelson, model i locutor radiofònic. Els Modlin van abandonar Hollywood i es van instal·lar a Madrid els anys 70, on van acabar els seus dies en la més absoluta ignomínia i gairebé al mateix temps, en un breu espai de temps.

Gómez va descobrir la seva història l'any 2003, quan el seu cunyat li va dir que al carrer del Pez de Madrid havien buidat una casa a la vorera i que hi havia moltíssimes fotografies. "Vaig baixar corrent des de casa meua i em vaig trobar moltes persones buscant. Vaig recollir tot el que em va caber en una caixa de fruita". Les fotografies eren molt estranyes. "Semblava que la família feia rituals estranys, moltes vegades en roba interior i en postures teatrals", explica el seu descobridor. "Es nota que havien viscut una vida intensa, però era difícil reconstruir la seva història amb aquelles fotografies inconnexes". El detonant va ser el descobriment d'un article al

diari que parlava dels quadros d'una pintora famosa que esperaven un mecenes en un pis de Madrid. Gómez se'n va adonar: "La documentació d'aquella pintora misteriosa era en una caixa a casa meua", i va advertir que els Modlin ho havien documentat tot "perquè en un futur la seva vida fos explicada".

LA RECONSTRUCCIÓ D'UNA EXISTÈNCIA. Gómez es va ajuntar amb el també fotògraf Jonás Bel per construir una pel·lícula documental a partir de petites pistes que els Modlin havien anat deixant a les fotografies. "Vaig estirar el fil preguntant pel barri, entrevistant persones que els van conèixer, visitant els llocs on van viure o es van fotografiar", explica. Les primeres preguntes del seu descobridor pivotaven sobre el significat d'aquelles fotografies que va descobrir Gómez, on els Modlin es retrataven com si fossin personatges de l'Apocalipsi de Sant Joan. "També em va interessar desxifrar la relació dels pares amb aquell fill tan guapo que semblava que idolatraven", assegura Gómez, que reconeix que, encara que ha dissipat molts dubtes i molts misteris, li queda moltíssim per saber. "Almenys tinc la sensació que vaig arribar a conèixer els Modlin i que entenc les seves personalitats i els seus comportaments", assegura.

UNA FAMÍLIA, DIVERSES POLÈMIQUES. La història dels Modlin no ha estat patrimoni exclusiu de Gómez, sinó que el seu enigma va servir d'inspiració a altres narradors. L'escriptor Agustín Fernández Mallo va incloure la història en la seva novel·la *Nocilla Dream* a penes la va conèixer i el realitzador Sergio Oksman es va servir de la família per al seu documental *Una historia para los Modlin* (2012), Goya al millor documental el 2013. Gómez parla de tots dos en diferent to: "Fernández Mallo es va inspirar en la família a partir del mateix article de diari

Una família d'artistes. Diverses imatges dels processos creatius domèstics dels Modlin, la família d'artistes nord-americans de qui ha reconstruït la seva vida en imatges el fotògraf madrileny Paco Gómez, després de trobar les seves fotografies llençades a les escombraries.

UNA EDICIÓ EN 'CROWDFUNDING'

Paco Gómez ha editat autònomament el seu llibre sobre els Modlin a través del finançament col·lectiu a internet per explicar la seva pròpia investigació a través d'una trama paral·lela de text i imatge. Per a l'autor, aquest llibre és un "homenatge als Modlin, però també és un homenatge a Madrid, a l'art i a la fotografia". En l'obra pretén "convertir tots els lectors en investigadors". En poques setmanes, el llibre ha superat de sobra les seves xifres de finançament. "El seu impacte m'està portant a moltes noves troballes", avança Gómez.

que va iniciar la meua investigació, però Sergio Oksman va arribar a la història quan la reconstrucció dels Modlin estava acabada". Gómez volia fer "una pel·lícula de qualitat" per difondre la vida de la família i es va dirigir a Oksman "després que dos grans directors rebutgessin el projecte per problemes d'agenda", però es lamenta del que va passar després amb la pel·lícula: "Li vaig cedir el projecte artístic de la meua vida i per a ell l'únic que sóc és algú que li va passar unes fotografies, cosa que ni es contempla en els crèdits de la pel·lícula".

UN LLIBRE AUTOPUBLICAT. No obstant, Gómez, encara ferit per les conseqüències de la seva troballa, sempre ha estat conscient d'una cosa: "La història guanyava més pes quan l'explicava de manera oral, ensenyant una a una les fotografies i narrant el resultat de les meves investigacions". I es va llançar a l'autodiducció de la seva versió de *Los Modlin* en format llibre. I l'ha llançat a internet a través d'una plataforma de finançament col·lectiu. "He descobert que en plena crisi la gent està disposada a recolzar econòmicament projec-

tes culturals que els interessin, i que els emociona ser-ne participants", assegura. El llibre és més que el final d'una polèmica: "És la presentació al món d'una família singular, una història olímpica explicada amb sinceritat i inexperiència per la persona que va reconstruir les seves vides. Els Modlin sobreviuran per sobre de personatges secundaris que es van voler convertir en protagonistes", assegura el descobridor d'aquelles fotografies que li han canviat la vida: "Amb els Modlin em sento acompanyat a totes hores". **COM**

Prepublicación del libro «Secretos de la Transición»

De uno de los periodos más importantes de la historia de España, clave para su desarrollo posterior, el periodista Abel Hernández revela datos hasta ahora desconocidos en este volumen

La conversación inédita

«La Transición» es un término tan lleno de contenido que tiende a escribirse con mayúsculas, porque mayúsculo fue el esfuerzo de pasar de forma pacífica y ejemplar, de un sistema dictatorial a una democracia. Esta publicación, es la crónica, en buena parte inédita, de este importante periodo de España que abarca desde 1976 hasta la llegada de los socialistas al poder en 1982,

escrita por el periodista y escritor Abel Hernández, –colaborador de LA RAZÓN–, testigo privilegiado de un acontecimiento político que, con sus luces y sus sombras, mereció la atención de todo el mundo. Por primera vez se descubren secretos o silencios y se dan algunas claves de acontecimientos decisivos en un trabajo memorialístico de alguien que vivió «in situ»

unos acontecimientos tan trascendentes para la historia de España. «Momentos y peripecias que parecían inolvidables y que se han ido borrando de la memoria colectiva», dice el autor en el prólogo, intentando interesar a las nuevas generaciones: «¿Qué ha pasado? ¿Qué ha sido de aquel entusiasmo colectivo? ¿Qué ha pasado con la clase política, tan respetada entonces, tan

Tú ya no eres el presidente de nada

Cuando Adolfo Suárez es trasladado, a petición del teniente coronel Tejero, a un despacho del Congreso donde queda aislado del resto, teme seriamente por su vida. Pero más que miedo, en la soledad del recinto le atraviesa por dentro un relámpago de tristeza y de rabia. Toda su obra política se derrumbaba en un instante, convertida en ceniza, en un fracaso histórico. Y él quedaría como el gran culpable, la cabeza de turco. Todo su trabajo a favor de la concordia y la democracia había sido inútil. ¡Pobre España!, pensó.

No había improvisado el gesto de quedarse sentado en su asiento durante los disparos. Para él, aquel gesto no tenía ningún mérito. Era lo menos que podía hacer. Tenía muy interiorizado que debía mantener la dignidad del presidente del Gobierno, el primer presidente constitucional, pasara lo que pasara. Ésa era, de antemano, su firme determinación. Y el suceso no le había pillado del todo de improviso. Hacía tiempo –desde lo de la «Galaxia» o antes– que venía pensando en un escenario parecido. La víspera le había dicho a Alberto Recarte: «No descarto que haya un golpe militar, y, si lo hay, el inductor habrá sido Armada». En la Moncloa repitió en los últimos meses docenas de veces a sus colaboradores –y también se lo dijo a Santiago Carrillo– que a él no lo sacarían de allí por la fuerza, sino con los pies por delante. «En caso de golpe de Estado me defenderé» –les decía–, y les mostraba la pistola que guardaba en el cajón de la mesa de su despacho.

En otra sala del Congreso, Tejero había ordenado recluira Gutiérrez Mellado, Felipe González, a Rodríguez Sahagún, a Alfonso Guerra y Santiago Carrillo. Al principio les vigilaban seis hombres, que permanecían de pie apuntando con las metralletas. Uno de los guardias civiles, según el testimonio de Gutiérrez Mellado, «daba muestras de gran nerviosismo y miraba insistentemente a Carrillo acariciando la metralleta».

Adolfo Suárez, aislado de todos, se acuerda de Amparo y de los niños. ¿Qué será de ellos? Al día siguiente de la investidura de su sucesor, tenían previsto volar a Panamá a descansar, a reponerse de tantas emociones, de tantos disgustos. Y ahora esto. Le da vueltas a lo que ha ocurrido buscando las claves, los antecedentes, preguntándose quién está detrás. No para de fumar hasta que se queda sin tabaco. Entonces le pide al ujier Antonio Chaves un cigarro, por favor, y se alegra cuando éste se lo proporciona.

Este ujier presencia la tensa discusión que mantienen el presidente y el golpista Tejero, y toma luego nota literal de lo que había escuchado. Muchos años después le da una copia con la transcripción a Alfonso Guerra, que revela su contenido el 27 de enero de 2012 en el curso de un homenaje de la Universidad Europea de Madrid a Adolfo Suárez.

Éste es el impresionante diálogo:

Suárez: ¡Explique qué locura es ésta!

Tejero: ¡Por España, todo por España!

Suárez: ¡Qué vergüenza para España! ¿Quién hay detrás de esto? ¿Con quién tengo que hablar?

Tejero: No hay nada que hablar. Sólo obedecer.

Suárez: Pero, ¿quién es el responsable?

Tejero: Todos, estamos todos.

Suárez: Como presidente del Gobierno de España, le ordeno que deponga su actitud.

Tejero: Tú ya no eres presidente de nada.

Suárez: Le ordeno...

Tejero: Yo sólo recibo órdenes de mi general.

Suárez: ¿Qué general?

Tejero: Milans. No tango nada más que hablar.

Suárez: Le insisto, soy el presidente.

Tejero: ¡No me provoque!

Suárez: Pare esto antes de que ocurra alguna desgracia, ¡se lo ordeno!

Tejero: Usted se ca... ¡Todo por España!

Suárez: Le ordeno...

Tejero: ¡Cállese! ¡Siéntese! Y usted (al ujier), ¡fuera!

Aquí acaba la transcripción del diálogo que presencié el ujier del Congreso. Cuando sale fuera y se quedan los dos solos sin testigos, Tejero se acerca muy alterado a Suárez y le pone la pistola cerca de la sien. Iba a morir. Piensa que le

quedan unos segundos de vida. El presidente ordena entonces con voz firme al militar: «Cuádrese!». A Tejero esto lo desconcierta y lo impresiona, se da media vuelta y se va. No era la primera vez que Tejero acariciaba ese día la pistola con malas tentaciones. También

había amenazado de muerte al general Aramburu Topete. «Te mato y después me pego un tiro». –llegó a decirle, según el comandante Ostos, ayudante del gobernador militar de Madrid–. Y, cuando repicaban los subfusiles en el Congreso, dijo: «Basta ya, no

LA RAZÓN adelanta algunos de los capítulos más reveladores, que dan idea de la trascendencia de esta etapa, en un libro editado por Plaza y Valdés que llegará a las librerías la próxima semana

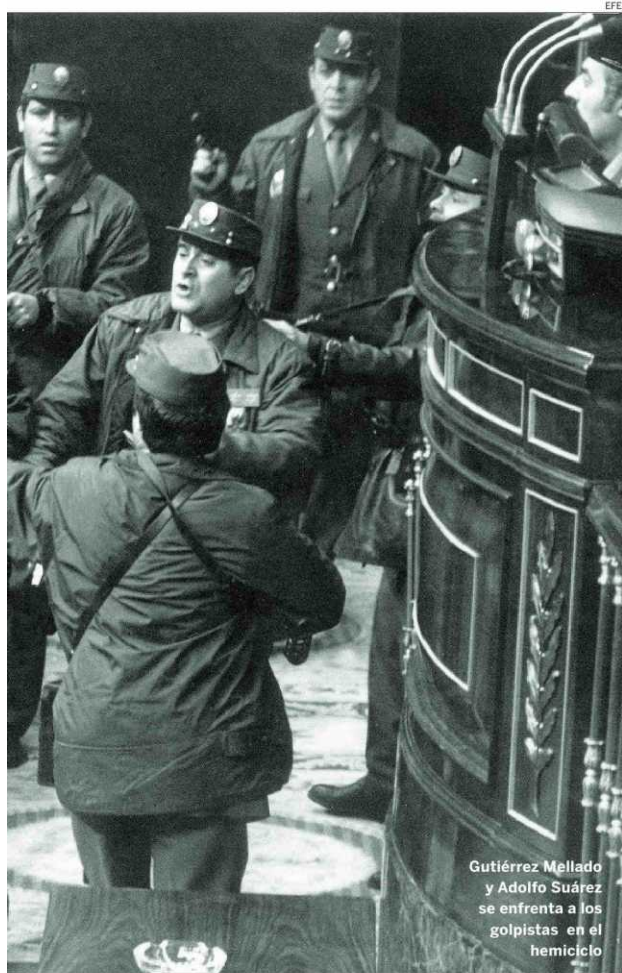
entre Suárez y Tejero el 23-F

denigrada ahora? ¿En qué ha quedado el respeto reverencial al Parlamento, templo de la soberanía popular, ahora rodeado por la multitud airada?, se pregunta. Por el libro desfilan personajes que fueron protagonistas y se narra el complejo entramado de pactos y acuerdos que propiciaron el cambio: el Rey Juan Carlos y Adolfo Suárez, Felipe González, Santiago

Carrillo, el general Manuel Gutiérrez Mellado, el cardenal Vicente Enrique y Tarancón y Jordi Pujol como los más importantes. El capítulo que se reproduce a continuación revela una conversación inédita entre Adolfo Suárez y el coronel Tejero (y que escuchó un ujier que estaba presente) en un despacho del Congreso durante los sucesos del 23-F. Impresiona la forma en que

el presidente, con una pistola apuntándole en la sien, manda cuadrarse a Tejero y este, desconcertado o impresionado, se va. Esto demuestra la dignidad y la valentía de la persona que, junto al rey Don Juan Carlos, condujo el proceso democratizador de España.

Juan BELTRÁN

Gutiérrez Mellado y Adolfo Suárez se enfrenta a los golpistas en el hemiciclo

La entrevista Abel Hernández «Las grandes decisiones se cocinaron en la trastienda»

J.B.

Abel Hernández vivió en primera persona un período apasionante de la historia de España junto a «una generación de políticos privilegiados que tuvieron en el horizonte una ilusión colectiva»

¿Fue complicado aprobar la Ley de Reforma Política?

-Fue difícil porque había mucha tensión y muchos franquistas. Con su voto se hicieron el harakiri porque con la reforma a muchos se les acababa su carrera política. Torcuato Fernández Miranda la preparó junto a Suárez para desmontar el régimen anterior. Él jugó un papel determinante en el cambio, pero se quedó atrás. No aceptó que no se le tuviese más en cuenta o que legalizaran al PCE de Carrillo.

¿Dónde se «cocinaron» las grandes decisiones políticas, en el hemiciclo o en la trastienda?

-Lo más interesante fue ver cómo se maniobró desde el Gobierno para conseguir los dos tercios. Todo se hizo en las trastienda. Los grandes acuerdos se forjaron en los despachos, con comidas, pinchazos telefónicos y mandando a muchos de vacaciones pagadas al Caribe.

¿Hasta qué punto fue importante la actitud de Carrillo y González para legalizar sus respectivos partidos?

-Para el PSOE no hubo mucho problema. Su dificultad fueron los grupos internos que amenazaban el liderazgo. Lo del PCE fue más complicado. Carrillo era

el enemigo de la guerra. Yo creo que, incluso el PSOE no hizo mucho por donde en las primeras elecciones. Era un rival que había comandado la resistencia antifranquista y le temían. Que Carrillo aceptara la monarquía, la bandera... el sistema, dio pie a su legalización.

¿Qué importancia tuvieron los Pactos de la Moncloa y la política de consenso?

¿Sería necesario ahora algo así?

-Fue un momento fundamental. Tuviron la doble vertiente política y económica, para el consenso nacional y para salir de la crisis. Fueron una base para la convivencia y para hacer las reformas necesarias. Ahora vendría bien algo así, como ha ocurrido en Italia o Alemania. Estamos en un momento de crisis también, de descrédito de las instituciones, con el problema catalán... y sí, vendría bien un acuerdo así porque, en política de Estado, los grandes partidos coinciden en lo fundamental.

¿Fue difícil consensuar el texto de la Constitución?

-La definición de nacionalidad, si monarquía o república, las autonomías, la educación y el tema religioso fueron los puntos más delicados. Con las auto-

más hubo forcejeo, si había estatuto solo para las históricas o el famoso «café para todos». En educación faltó un proyecto nacional para evitar 17 modelos distintos. Se trató de que fuera equilibrada para que gobernase la izquierda y la derecha, pero se cometieron errores como dejar fuera de la redacción al PNV. La amenaza diaria del terrorismo y el miedo a un golpe militar favorecieron el consenso.

¿Quién fue más duro con Suárez, el PSOE o sus propios compañeros?

-Fue más duro el PSOE, pero sintió más daño con sus compañeros. Él fue más hombre de Estado que de partido y no supo hacerlo. Había gente que no lo valoraba o lo despreciaba por su procedencia. Su peor día fue la moción de censura. También

le afectó el distanciamiento del Rey y de su amigo Abril Martorell que creyeron que estaba bloqueado y no daba más de sí.

¿Haría falta revisar la Constitución?

-Sí, pero no creo que ahora sea el momento. Sería necesario encajar algunas piezas y fortalecer el núcleo del Estado. El «café para todos» fue un error.

Gonzalo Pérez

vayamos a darle a alguno de los nuestros».

Cuenta Javier Cercas en «Anatomía de un instante», que el ujier Antonio Chaves le confesó: «Yo en esos años de izquierdas, casi revolucionario, pero me impresionó la dignidad con que Adolfo Suárez

se mantuvo en su sitio. A partir de ese día me hice incondicional suyo».

Pasaron los años. Un día paseaba por la plaza de Oriente. Un coche oficial se detuvo junto a él. Bajó la ventanilla y era Suárez: «Antonio -le dijo- te debo tabaco».

ENTREVISTA / Josep Martí, secretario de Comunicació de la Generalitat

“La comunicación es relevante en la apuesta soberanista”

El secretario de Comunicació de la Generalitat, Josep Martí, expone sus puntos de vista sobre las cuestiones de actualidad, en las que destaca la apuesta soberanista en la política comunicativa, los problemas generados con la adjudicación de las licencias de TDT, el veto a TV3 y Catalunya Ràdio en la Comunidad Valenciana o el conflicto en la televisión pública catalana a raíz del recorte de sueldos. Martí añade que en las empresas de comunicación la competencia es de redacción para adentro y, “el resto, es otro negocio”.

¿El éxito o el fracaso del proceso soberanista dependerá, en gran parte, del éxito o el fracaso de la política comunicativa del Govern?

La capacidad comunicativa para explicar el relato de los gobiernos es vital para determinados objetivos en la época que nos ha tocado vivir. Por lo tanto, lo que la política comunicativa del Govern sea capaz de hacer en el ámbito internacional tendrá su relevancia... Pero lo sustancial de este proceso es lo que el pueblo de Catalunya decida. Si me pregunta, pues, si es relevante la comunicación en la apuesta soberanista le diré que sí (de hecho, el Govern ya lanzó el Pla Eugenni Xammar para impulsar la comunicación a nivel internacional). Pero también remarco que no depende únicamente de esta cuestión porque al igual que nosotros impulsamos el Pla Xammar también hay iniciativas en el ámbito comunicacional que nacen de la sociedad civil, como la del Col·lectiu Emma.

¿Desde que se inició este proceso hay más facilidad de acceso a los grandes medios internacionales?

Es verdad que ha habido un cambio substancial... El proceso soberanista despierta interés en los medios internacionales y ahora es más sencillo que antes captar el interés de la prensa internacional para que las informaciones que se publican en estos medios sirvan de termómetro exacto del momento que vive Catalunya. También es cierto que esto es más fácil con los enviados especia-

les que con los corresponsales, que a menudo viven en Madrid.

¿Tienen muchas peticiones de entrevista apiladas en su despacho?

Tantas como quiera... Es más corta la lista de los medios que no han pedido entrevistas que la que sí. También ayuda mucho el hecho de que el President se expresa con soltura en inglés y francés.

Muchas veces han hablado de más colaboración entre medios en un momento de falta de recursos. ¿Qué opinan de esto las empresas de comunicación?

Quizás es más fácil esta colaboración en los medios públicos. Y desde la Generalitat la apuesta por TV3, Catalunya Ràdio, la ACN o la Xarxa es intocable... Por lo

TONY ALCÁNTARA

que respecta a los medios privados nuestra opinión es que las empresas de comunicación compiten de redacción para adentro. Para decirlo de alguna forma. Compiten en el producto: en las exclusivas, las entrevistas, los columnistas... El resto es otro negocio y se puede competir o no. En este sentido hay recorrido pero depende de los medios, que además todos tienen sus rutinas.

Muchas de las televisiones a las que se adjudicaron licencias de TDT no han emitido nunca o ya no emiten. ¿Se plantean una nueva ordenación del espacio radioeléctrico?

El tiempo ha demostrado que fuimos demasiado optimistas con la TDT. También es cierto que la adjudicación de licencias se hizo en un momento de euforia económica y quizás no se calibró bien la situación. Pero es fácil hablar a toro pasado... Ahora lo que correspon-

de es resolver una situación difícil para hacerla sostenible. La reordenación, por la propia dinámica de la realidad, ya se ha producido de forma progresiva, ya sea con fusiones o simplemente bajando persianas. Lo que sí se puede hacer ahora es adaptar la situación a la nueva realidad y, entre otras cuestiones, nos gustaría retocar algunas demarcaciones de señal de TDT, aunque esto depende del Gobierno central. Nosotros les enviaremos nuestras peticiones.

¿Habrá fusión entre las demarcaciones de TDT de Lleida y Balaguer?

Esta es una fusión que podría ser natural, como la de Reus y Tarragona. También estudiaremos si en demarcaciones muy pobladas se puede habilitar algún operador más.

¿El Govern rescatará competencias del CAC?

No... El CAC, aunque desde el sec-

tor privado se pueda ver a veces como una molestia, es garantía de calidad de contenidos audiovisuales. Y una institución así nos homologa a Europa.

¿Han pedido a la Generalitat Valenciana que dé marcha atrás en el cierre del señal de Catalunya Ràdio?

Cualquier solución a esta situación debe pasar por la política. No hay recorrido judicial, porque la Generalitat Valenciana, como la catalana, tiene competencias en este ámbito. Nosotros ya hemos expresado la plena predisposición de enviar mañana mismo la señal de TV3 y Catalunya Ràdio a Valencia. Y faltará ver el resultado. Poco después de que se hiciera pública la decisión, también me reuní con Acció Cultural del País Valencià para ofrecerles asesoramiento jurídico. Paralelamente, también existe el firme compromiso de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuales de invertir para garantizar que el ancho de banda pueda facilitar desde ahora ver televisión a la carta con TV3 y Catalunya Ràdio.

¿Cómo vive el Govern las protestas por el recorte de sueldos en TV3, que es una estructura de Estado importante?

TV3 es una estructura de Estado... También lo son la sanidad y el sistema educativo. Es evidente que las

dificultades económicas que hemos vivido desde que entramos al Govern nos han llevado a situaciones a las que no se quería llegar pero que han provocado un conflicto laboral. El Govern tiene claro que TV3 es la joya de la corona del espacio comunicativo del país, que por otra parte no se entiende ni se imagina sin sus medios públicos. Dicho esto, la Corporació, que es la empresa pública que gestiona TV3 y Catalunya Ràdio, se ha visto obligada a tomar decisiones difíciles de entender que se deberán resolver negociando. Lo que se debe tener claro es que las protestas, que son legítimas, se deben canalizar por vías razonables porque se trata de un conflicto laboral y, como tal, se deberá resolver.

¿Se cita demasiado al periodista Gaziel? Se lo digo porque usted tiene un libro a punto de salir...

Los grandes periodistas no se citan nunca lo suficiente... Lo que es verdad es que se tiene a justificar el presente citando a personas que vivieron realidades muy distintas a la actual. Y a Gaziel se le cita para justificar precisamente cosas que tienen poco que ver. Por esto escribo *Gaziel segrestat*, un libro que reflexiona sobre estas cuestiones. Gaziel, del que se cumplen 50 años de su muerte, explicó el tiempo que le tocó vivir.

“Es más corta la lista de los medios que no han pedido entrevista a Mas que la que sí”

PERIODISMO

Rafael Moyano, Fernando Baeta e Iñaki Gil, nombrados nuevos vicedirectores; Victoria Prego y Pedro García Cuartango son adjuntos al director; y Juan Fornieles y Agustín Pery, directores adjuntos

EL MUNDO reorganiza el equipo directivo

E. M. / Madrid

EL MUNDO emprende una nueva etapa bajo la dirección de Casimiro García-Abadillo. Reorganiza su equipo directivo para hacer frente a los nuevos retos que afronta este diario. El staff se reestructura con tres vicedirecciones: Rafael Moyano (EL MUNDO), Fernando Baeta (EL MUNDO.es) e Iñaki Gil (Suplementos). Victoria Prego continúa como adjunta al director (Opinión).

El diario se refuerza de este modo con el objetivo de favorecer el desarrollo de los planes emprendidos por la empresa editora para completar la oferta informativa del periódico. El equipo directivo se completa con los nombramientos de Pedro García Cuartango como adjunto al director (EM2/Cultura), Rodrigo Sánchez en el cargo de director de arte y la designación de dos nuevos directores adjuntos: Juan Fornieles (Información) y Agustín Pery (Fin de semana). Juan Carlos Laviana continúa como director adjunto para Orbyt.

«Esta redacción está dispuesta, por encima de todo, a hacer periodismo»

Iñaki Gil, Victoria Prego, Rafael Moyano y Fernando Baeta posan en la redacción de EL MUNDO. / FOTOS: CARLOS GARCÍA

Rafael Moyano forma parte de EL MUNDO desde sus inicios. Se incorporó como jefe de sección del Magazine y posteriormente fue redactor jefe de información del periódico y de las revistas de fin de semana. Ha sido responsable de la sección de Sociedad y, desde que ésta se fusionó con la de Política, lo ha sido de este macroárea de España.

«En este momento clave del periodismo, lo que más ayuda a enfrentarse a una nueva etapa es el equipo humano que integra esta redacción, dispuesta, por encima de todas las dificultades, a hacer periodismo», ha dicho Moyano, nuevo vicedirector.

Fernando Baeta es el responsable de ELMUNDO.es desde 2006. También es miembro del equipo fundador de este diario. En 1994 fue nombrado director adjunto. En el año 2002, Baeta puso en marcha M2, el cuadernillo de Madrid de EL MUNDO. «Queremos seguir siendo los mejores y queremos continuar siendo los preferidos de aquellos que buscan una información rápida, veraz y diferente», ha explicado Baeta, nuevo vicedirector (ELMUNDO.es).

Como Moyano y Baeta, Iñaki Gil forma parte de EL MUNDO desde su nacimiento. Fue el primer redactor jefe del fin de semana, director de EL MUNDO del País Vasco (1991-1994), corresponsal en Francia y, tras ocupar varios cargos de responsabi-

Juan Carlos Laviana.

Pedro García Cuartango.

Juan Fornieles.

Agustín Pery.

Rodrigo Sánchez.

lidad, hasta ahora era director adjunto de Información. «Es un honor estar al frente de los dos mejores suplementos: Crónica, que contiene las mejores historias de los domingos, y el innovador LOC, que ha revolucionado y dignificado la información más humana».

Victoria Prego es una de las periodistas más reconocidas. Durante más de una década ocupó diferentes puestos de responsabilidad en TVE, donde presentó programas históricos como Españoles o Debate. En el año 2000 se incorpora al diario EL MUNDO como subdirectora del área de Política, donde publica regularmente sus trabajos.

Prego, que es adjunta al director (Opinión), ratifica la apuesta por la continuidad: «Lo seguiremos haciendo bien, como siempre».

Pedro García Cuartango asume el puesto de adjunto al director para EM2/Cultura. Ha trabajado en diversos medios como Cinco Días y el semanario El Globo, Diario 16 o El Sol. Ha sido responsable de Opinión de EL MUNDO los últimos 14 años. «Trabajaremos para que EM2/Cultura sea un referente. Perseguiremos la calidad y la excelencia».

Juan Fornieles ha desarrollado su trayectoria profesional en EL MUNDO, en Cataluña, Valencia y Madrid. Fue redactor jefe de Cierre y, desde

2012 era subdirector del área de EM2, que engloba Cultura, Ciencia, Madrid y Comunicación. «El periódico seguirá afianzándose en las exclusivas, pero evolucionará para estar más cerca del lector, con mejores análisis, controversia y pistas sobre tendencias, cultura, ciencia, salud...».

Agustín Pery se incorporó a la redacción de EL MUNDO en 1993. Fue redactor jefe del fin de semana y más tarde subdirector del Magazine y Crónica. En 2007 fue nombrado director de EL MUNDO/El Día de Baleares. «No perderemos de vista la actualidad pero sí ampliaremos el foco para que el lector reciba un diario donde tengan cabida reportajes más

elaborados, noticias y exclusivas».

Juan Carlos Laviana es director adjunto de Orbyt. Ha sido director adjunto de Información y responsable del área de Cultura. «Estoy convencido de que el periodismo y los periódicos tienen mucho futuro. Y que ese futuro será digital».

Rodrigo Sánchez trabajó en distintas cabeceras nacionales, ABC, Cinco Días, Cambio 16, Mercado y El Sol antes de fichar, en 1992, por EL MUNDO. Ha contribuido a la creación y el diseño de revistas y suplementos de Unidad Editorial. «Es el momento de conjugar audacia y prudencia. Una dosis de imaginación desbocada y templanza práctica».

ELS PODERS POLÍTIC I MEDIÀTIC

Moments dolorosos comptables

El cas d'Hollande recorda la inexistència d'una línia divisòria entre l'esfera privada i la pública

JOHN WILLIAM WILKINSON

Cada vegada que el futur Nobel de Literatura Seamus Heaney sortia de casa al seu Ulster natal, la mare, una dona assenyada en una Irlanda convulsa, aconsellava el fill amb aquestes paraules: "Diguis el que diguis, no diguis res". Ara, després de saber de les escoltes perpetrades per espies a escala mundial, les sàvies paraules de la senyora Heaney tenen més vigència que mai.

Haurien de ser gravades a les parets dels despatxos de tot dirigent que alegrement continuï utilitzant el seu *smartphone* i comptes de Facebook o Twitter. No han servit encara les revelacions de Snowden perquè el món perdés la *ciberinnocència*?

Ja gairebé no passa dia sense que se sàpiga d'un altre escandalós cas d'escoltes il·legals. Un insaciable interès morbós per (acon)seguir les converses privades, amb els seus renescs i peteses, de gent a punt de caure en desgràcia, manté a la superfície alguns mitjans de comunicació i algun govern.

Una foto de François Hollande feta per Sébastien Valiela ha aconseguit –a més d'aportar un munt de diners a l'indiscret paparazzi i a la revista que la va publicar– causar uns "moments dolorosos" al president de la República Francesa. Però ens temem que la foto en qüestió no és més que l'aperitíu, ja que no seria en absolut estrany que aviat poguéssim llegir i sentir converses íntimes entre Hollande, Valérie Trierweiler (sospesa escriptura d'un llibre) i la jove actriu Julie Gayet. Ja fa temps que es va esborrar la línia divisòria entre l'esfera privada i la pública. El confessorari és avui un plató de televisió.

Bé ho sap l'actor britànic Jude Law, ja que acaba d'assabentar-se en un judici celebrat a l'Old Bailey que una parenta seva cobrava a canvi de facilitar xafarderies a *News of the World* (també conegut com a *NoW*), el difunt dominical centenari de Rupert Murdoch que va morir ofegat pel seu propi vòmit.

Fa un parell d'anys el diputat laborista Tom Watson i el periodista del *Independent* Martin Hickman van publicar un llibre sobre les pràctiques delictives de News Corporation, l'imperi multimèdia creat per Murdoch que tanta corrupció ha generat al Regne Unit. Watson figura entre el miler

Una foto de François Hollande (a la imatge) feta per Sébastien Valiela ha aconseguit –a més d'aportar un munt de diners a l'indiscret paparazzi i a la revista que la va publicar– causar uns "moments dolorosos" al president de la República Francesa

EMMA FOSTER / EFE

llarg de víctimes de les escoltes il·legals ordenades i pagades per *NoW*. Que News Corporation arribés a exercir tant poder sobre la política britànica diu ben poc a favor d'un país tan donat a vanagloriar-se de la seva vetusta democràcia.

Del llibre es desprèn que, més que les urnes, han estat decisius des de fa molts anys els diaris sensacionalistes i les cadenes de televisió del magnat Murdoch en l'elecció de cada nou inquilí del número 10 de Downing Street. I ningú no ignora l'existència de l'estreta amistat i dels interessos compartits entre Murdoch, Tony Blair i la periodista pèl-roja Rebekah Brooks, almenys fins a l'esclat de l'escàndol que va provocar el tancament definitiu del *NoW*.

Ni tan sols el matrimoni de Murdoch amb Wendi Deng no va sortir indemne de tanta podridura. El mes de novembre passat, ja liquidat el costós divorci, la premsa britànica assegurava que va poder estat motivat per un *affaire* entre Deng i Tony

Blair. Al desembre, el *Mail on Sunday* ja podia explicar que Murdoch havia trobat una nota escrita per Deng, en la qual deia estar "boig per Blair". Una altra vegada seria estrany que aquesta sucosa història acabés aquí. Els botxins d'ahir són les víctimes d'avui. L'actual *premier* britànic, David Cameron, també ha viscut perillósament en l'òrbita de Mur-

■ No han servit encara les revelacions de Snowden perquè el món perdés la 'ciberinnocència'?

doch. Sense anar més lluny, va nomenar com a primer cap de premsa Andy Coulson, que havia estat el director de *NoW* ni més ni menys que en l'època més activa de les escoltes il·legals. Amb la vènia de Cameron, Murdoch va estar a punt d'aconseguir el control de BskyB, circumstància que li hauria proporcionat una

immensa concentració de poder mediàtic –i polític– tant a la Gran Bretanya com a la resta d'Europa; i de passada hauria ampliat el seu vast imperi ultramarí anglòfon.

La concentració de tant poder mediàtic a les mans d'un sol home és un dels flagells de la desigualtat. Ja ha passat amb el magnat i exmandatari Silvio Berlusconi; i no parlem de Beppe Grillo, el seu desobedient *ciberepígon*. El fundador d'Amazon, Jeff Bezos, va comprar a l'agost *The Washington Post* per 250 milions de dòlars en efectiu; poc més que xavalla per a un supermilionari com ell. Potser els magnats de Silicon Valley ja intueixen que les seves xafarderies i les xarxes socials podrien ser més que una moda passatgera, que els usuaris algun dia s'atiparan de tanta invasió de la seva privacitat.

Al Perú, a més de posseir un canal de cable i el canal de televisió de senyal obert més vist, el grup Comercio ha aconseguit el control de gairebé el 80% de la premsa escrita. Persones com

l'escriptor Mario Vargas Llosa qüestionen si tan aclaparador domini dels mitjans pot coexistir amb la llibertat d'informació i amb el dret de crítica. Però no només són els mitjans llatinoamericans els que pateixen les envestides de governs populistes o autoritaris. La situació no és millor a Rússia o la Xina. Tots dos països estan molt necessitats d'uns mitjans lliures capaços de denunciar els flagrants casos de corrupció i la vulneració de drets humans.

A hores d'ara no se sap si Murdoch va aprendre de l'NSA (l'Agència de Seguretat Nacional dels Estats Units), o si potser no deu haver passat al revés. Després de les revelacions de Snowden, Barack Obama ha dit que "la llibertat no ha de dependre de les bones intencions de qui està en el poder, sinó de la llei que restringeix aquest poder".

Podia haver afegit: "I en l'estricta i imparcial aplicació d'aquesta". Però fins que això sigui una realitat, més val fer cas a la senyora Heaney.

TELEVISIÓN

Llega el 'teleculebrón'

Mediaset crea un canal que emitirá exclusivamente telenovelas del gigante mexicano Televisa ● La Siete se reconvierte para competir con Nova

ROSARIO G. GÓMEZ
Madrid

En los años noventa, las telenovelas latinoamericanas causaron furor en España. De aquella época dorada quedan títulos antológicos como *Cristal*, *La dama de rosa* o *Doña Beju*. Algunas alcanzaron tal impacto que engancharon a millones de seguidores y fueron un auténtico fenómeno social. El nacimiento de las privadas y la irrupción de novedosos programas de entretenimiento llevaron al género a una cierta decadencia, aunque todavía quedó sitio para algunos éxitos sonados (*Pasión de Gavilanes*, *Betty la fea*). TVE ha mantenido los culebrones hasta el verano pasado. Ahora no queda ni rastro. Las tardes de La 1 son monopolio de Toñi Moreno y su polémico *Entre todos*.

La TDT ha reactivado un género que parecía finado. Hasta el punto de que Mediaset le dedicará íntegramente uno de sus canales (La Siete). Televisa, el coloso mexicano, alimentará una parrilla en la que modernas producciones convivirán con las más clásicas. Ambas empresas han firmado "un acuerdo estratégico de colaboración" para los próximos tres años (las obras de Televisa formaban parte del paisaje de La Sexta 2 en los tiempos en los que el grupo mexicano era accionista de referencia de La Sexta).

La nueva etapa de La Siete arrancará el 14 de febrero —Día de San Valentín—, fecha no elegida al azar y a la que hacen honor títulos como *Porque el amor manda*, *De que te quiero, te quiero*, *Destilando amor*, *Quiero amarte*, *El triunfo del amor...*. Mediaset afirma que La Siete explotará todas las temáticas: el suspense, la intriga, la acción, la aventura y las historias basadas en hechos reales. En su dial coexistirán "antihérojes de hoy día y heroínas del siglo XXI", explica la cadena.

Con esta reorientación, Mediaset entra a competir de manera directa con Nova, la temática de Atresmedia que tiene en los culebrones latinoamericanos su punto fuerte. En 2013 una de las emisiones triunfales fue *Soy tu dueña* (más de 750.000 espectadores) y en el último enero *La patrona* ha alcanzado 793.000. "Cada tarde, de lunes a viernes, es la temática más vista con su oferta de telenovelas. Por delante incluso, en ocasiones, de algunas generalistas", dice Atresmedia. Nova cerró 2013 con el 2,1% de cuota de pantalla, mientras que La Siete obtuvo el 1,2%.

Para muchos productores de series diarias, la industria latinoamericana es un referente ineludible. "Las telenovelas cuentan historias envueltas en sentimientos universales", comenta Josep Cister, directivo de Boomerang, productora que tiene a sus

Rodaje de una telenovela de Televisa en España.

Imagen de *El secreto de Puente Viejo*.

espaldas 750 capítulos de *El secreto de Puente Viejo* en la sobremesa de Antena 3. Cister observa diferencias. Al otro lado del Atlántico estos contenidos se programan en horario de máxima audiencia y suelen tener entre 120 y 190 capítulos. Cuando acaba uno arranca otro. La rueda no para.

Además de ser productos relativamente baratos, las cadenas buscan, ante todo, la fidelidad del público. Los culebrones son un instrumento privilegiado para lograrlo. "Tienen un diseño que permite maximizar los sentimientos de los personajes. Los sentimientos son el motor de la vida y eso cualquier espectador lo entiende", afirma Cister. Heroínas y villanas no deben faltar en una telenovela que se precie.

poco más atrevidas", comentaba el dramaturgo Josep Maria Benet i Jornet, creador de *Amar en tiempos revueltos* (TVE) o *Poble nou* (TV3), en *La Vanguardia*.

El público español ha demostrado su respaldo a las historias en las que hay engaños, traiciones e intrigas. Pero se ha decantado por las hechas en casa. Para el directivo de Boomerang, las series nacionales "están en buena forma y dan imagen de marca a una cadena". Añade que las que se empaquetan en formato culebrón suele abordar los problemas del lugar en el que se emiten. Quizá por eso resulta sorprendente que obras como *El secreto de Puente Viejo* —que arranca en Asturias, a finales del siglo XIX— haya impactado con fuerza en Italia. En ese país, Mediaset emite de lunes a sábado este serial en la sobremesa y los domingos se desliza al horario estelar, con audiencias que rondan los cuatro millones. "Es una historia universal: el periplo de una mujer en busca de su hijo, un amor imposible y la lucha por superar los obstáculos de una época para que las mujeres ejercieran una profesión", apunta Cister.

Entre el alud de contenidos de Televisa —una de las principales factorías de telenovelas del mundo junto a la brasileña O Globo— habrá formatos para todos los públicos. Mediaset los empaquetará en función de tres grandes grupos demográficos: para las mujeres entre 18 y 35 años irán dirigidas las piezas contemporáneas, atrevidas y rompedoras, mientras que los romances y las producciones de acción se destinarán a las que tienen entre 25 y 45 años. Para la audiencia (siempre femenina) de más edad La Siete propone dramas y series de corte histórico.

Los contenidos van dirigidos a enganchar al público femenino

Su éxito de los seriales reside en que maximizan los sentimientos

Para que enganche, una telenovela tiene que "crear momentos de tensión, inesperados, pero también ir un poco más allá. Hablar de la gente y de cómo es la gente y hacer cada vez cosas un

La complexa transició del món analògic al digital

EL DEBAT SOBRE LA 1

PIRATERIA

PEDRO VALLÍN
Madrid

Una llei duríssima contra la pirateria. Així defineixen la nova llei de Propietat Intel·lectual no ja els seus detractors, sinó els seus mateixos impulsors. El Govern central volia haver-la aprovat en el consell de ministres de divendres passat, però tensions d'última hora –sobretot, entre les entitats de gestió de drets– van obligar a endarrerir la seva remissió a les Corts durant almenys una setmana.

Els objectius d'aquest text legal són bàsicament tres: posar fre a la vulneració de drets facilitada per les xarxes digitals, regular el funcionament de les entitats de gestió de drets després de l'escàndol de la SGAE (encara pendent de resolució judicial) i modificar i adequar al món digital el concepte de còpia privada i la seva compensació (afectada per l'anomenat cas Padawan).

Tot això concerneix a diversos ministeris i suposa la modificació de diverses lleis, entre les quals, i de forma no menor, la llei d'Enjuiciament Civil. Però la pugna interministerial dels últims dos anys –hereva de les que, en l'anterior legislatura, també van enfrontar precisament les mateixes carteres– concerneix sobretot a

El Govern ultima la seva infanteria legal

El Ministeri de Cultura poleix la duríssima nova llei de Propietat Intel·lectual per enviar-la a les Corts

Cultura i Indústria, representades aquí pel secretari d'Estat de Cultura, José María Lassalle, i el de Telecomunicacions, Víctor Calvo Sotelo. El nus gordià d'aquesta tensió rau en la necessitat d'identificar els infractors de la propietat intel·lectual, i en com això afecta a les grans operadores de telecomunicacions –en última instància, principals beneficiàries de la laxitud amb el contraban digital de continguts subjectes a drets d'autor– i el seu tràfic, i a l'anomenada neutralitat de la xarxa.

Però a aquests problemes, que han anat llimant-se pensament entre els dos departaments durant el mes de gener passat, s'hi va afegir dijous passat una fortíssima tensió entre les societats de

gestió de drets, deguda a un article sobre la finestreta única digital que privilegiava la posició de la SGAE, fins al punt que la resta (Egeda, Cedro, Dama, Aisge) van moure tot allò que humanament

PRIVILEGIS

Les societats de gestió critiquen el projecte tement el monopoli de la SGAE

van poder durant les hores prèvies a la celebració del consell de ministres i van convèncer el Ministeri d'Educació i Cultura d'endarrerir una setmana l'aprovació del projecte de llei per a la seva remissió a les Corts.

Si aquest text legal, el més important dels impulsats per la secretaria d'Estat de Cultura en aquesta legislatura –en part pel seu abast i en part perquè altres projectes transcendentals com la llei de Mecenatge continuen patint el veto del Ministeri d'Hisenda–, descansa sobre els tres pilars citats –lluita contra la pirateria, correcció del model de societats de gestió i adequació dels conceptes de còpia privada i cànon digital–, a cada un d'ells li ha sorgit algun xarampió.

Hem vist que la manera de perseguir els amics de l'alié és causa de friccions amb Indústria –i també amb cert activisme internauta–, i que la regulació de les entitats de gestió les té ara mateix en un desfici. Però no menys delicada

està sent la nova redacció de la compensació per còpia privada, que també ha desencadenat una duríssima polèmica en què el Consell d'Estat va prendre partit el desembre passat parcialment en contra de les pretensions del Govern del PP.

Una de les singularitats d'aquesta imprescindible i esperada llei de Propietat Intel·lectual –la consideració legal de la propietat intel·lectual i les seves infraccions patia la col·lisió d'un entorn digital (en el qual la còpia està mancada de valor econòmic) amb unes eines legals analògiques– és que afecta, abans que a posicions ideològiques, a la defensa d'interessos dissímils i sovint en conflicte. I l'absència de greus dissensions ideològiques –a excepció de la posició de col·lectius d'internautes de caire llibertari que anteposen la neutralitat de la xarxa i els drets a la imitació i a la llibertat d'expressió a qualsevol altra consideració de tipus mercantil– no només no ha facilitat els consensos sinó que ha provocat una acarnissada lluita pels interessos d'un munt d'actors que contempen llaminers el pas digital: les xarxes han multiplicat per quantitats de dues xifres els consums culturals, i aquesta evidència, després de l'imprevedible reconversió industrial –que, com totes les reconversions s'ha saldat amb no poques víctimes, inclosa la pràctica desaparició d'alguns actors que operaven com a intermediaris–, apunta a un mercat futur on tots (creadors de continguts, propietaris i gestors de xarxa, distribuïdors i plataformes...) volen estar

1. Quins efectes ha tingut la pirateria en el vostre sector?

ANTONIO GUIASOLA
PRESIDENT DE PROMUSICAE

1. “Les pèrdues de l’any 2013 són d’una intensitat i una continuïtat insuportables per a qualsevol sector productiu i equivalen senzillament a l’empobriment del nostre ecosistema cultural”, diu el

president de la patronal de les principals discogràfiques espanyoles i que operen a Espanya.

2. La reforma podria constituir un pas endavant, però el text del Govern és més aviat un pas petit que es queda curt en els aspectes essencials. De fet, el Consell d’Estat

ja suggereix a l’informe que ha fet sobre el projecte del Govern que ha de ser més audaç i contundent si vol ser eficaç en la lluita contra la pirateria de les pàgines d’enllaç. De moment el Govern ho desatén, però nosaltres confiem en el proper tràmit parlamentari.

2. Creieu que som a temps que la llei salvi o corregeixi la tendència?

ben col·locats. I per això és imprescindible que una llei protegeixi les seves posicions. D’aquí ve l’animadversió generada pel nou projecte de llei de Propietat Intel·lectual: no parlem d’ideologia sinó de diners.

Un exemple palmari és la controvèrsia desencadenada per la nova consideració de la còpia privada i la compensació establerta a l’efecte. La primera comesa de la llei referent a això era resoldre els llimbs legals en els quals la sentència del cas Padawan va deixar el cànnon. Però Lassalle va proposar una modificació que, alhora que li permetia il·legalitzar els intercanvis

UN GRAN PASTÍS

Abans que una pugna ideològica, l’LPI afecta conflictes d’interessos milionaris

CÀNON DIGITAL

La reducció de l’àmbit de la còpia privada també motiva dures crítiques

P2P –peer to peer, o sigui tràfic d’arxius de particular a particular a través de portals d’intercanvi–, disminueix fins a un punt residual la compensació que s’abonava via pressupostos a les entitats de gestió. La restrictiva definició de còpia privada, incorporada per l’avantprojecte de llei aprovat en consell de ministres el març del 2013, subratllava que només mereix aquesta consideració la còpia feta per particular d’un material adquirit, en els termes legals que el proveïdor fixés. Qualsevol altre ús o còpia, inclòs el que es fa en xarxes P2P, és il·legal i, per tant, punible, però no genera cap dret de compensació a les entitats de gestió, ja que no es tracta d’una còpia privada.

Aquesta astúcia legal, que no va agradar als usuaris de xarxes P2P però permetia un millor combat contra el contraban digital de continguts, tampoc no ha agradat al Consell d’Estat, que al seu informe de desembre passat exigia modificacions en el text que permetessin que aquesta compensació fos suficient, d’acord a l’establert per les directives comunitàries. Tanmateix, hi ha una cosa que Cultura sí que va tenir en compte en aquesta agosarada redacció i que cap altre actor no sembla considerar: Brussel·les regula aquesta compensació com una mesura transitòria cridada a desaparèixer, ja que el comerç digital fa irrellevant la còpia (legal o il·legal), que perd el seu valor en un mercat que centra la seva activitat econòmica en l’accés a continguts i no en la seva propietat física.

Hi ha molta por entre els gegants culturals. I no n’hi ha per menys. En els darrers quinze anys la inacció del concentradíssim oligopoli cultural ha portat el negoci cap a les mans de tercers, sorgits de no se sap ben bé on, i l’ha concentrat encara més. Es elqüent que els més populars distribuïdors de música siguin iTunes i Spotify, i no les grans discogràfiques; que Netflix, gran plataforma audiovisual, no sigui una creació de les majors del cinema o la televisió, i que Amazon, principal llibreter mundial, no tingui res a veure amb els colossos de l’edició de llibres. I el més greu: aquest rumb dels vells amos del negoci analògic sembla avui irreversible.●

ORIOLE MALEC

Wendi Deng y el magnate Rupert Murdoch, cuando estaban casados. / CORDON PRESS

El culebrón sin fin de los Murdoch

A los ocho meses de su divorcio, la exmujer del magnate afronta acusaciones de violencia y de infidelidades con Blair y uno de los fundadores de Google

BARBARA CELIS
Londres

"¿The New York Times dice que soy uno de los solteros más codiciados! ¡Ojalá tuviera 40 años menos!". A Rupert Murdoch nunca le ha faltado sentido del humor. A sus 82 años volvía a ponerse oficialmente en el mercado con esta exclamación vía Twitter el pasado 14 de diciembre. Su sonado divorcio con Wendi Deng, anunciado en junio, se había cerrado definitivamente en noviembre y Murdoch parecía así dejar claro que está abierto a nuevas aventuras.

Aunque oficialmente se divorciaron por "diferencias irreconciliables", desde hace meses corrían rumores sobre las infidelida-

des de Wendi, y en concreto sobre su supuesta relación con el ex primer ministro británico Tony Blair, íntimo amigo de Murdoch. Ahora la revista *Vanity Fair* añade más leña al fuego, con un reportaje en el que Deng sale muy mal parada. Empleados que trabajaron para la pareja acusan a Deng de ejercer violencia física contra su exmarido. Apoyándose en declaraciones de los empleados y de varios amigos sin identificar, dan detalles sobre su relación con Blair y aportan una pieza clave: una nota escrita por ella a sí misma en la que confiesa echarle terriblemente de menos y expresa su admiración por distintas partes de su físico. Pero aquí no acaba la cosa. En la nota también habla de Eric Schmidt, uno de los

fundadores de Google, con el que supuestamente habría tenido otro *affaire* y en el mismo tono en el que suspira por Blair, Deng afirma: "No me voy a sentir triste por perder a Eric. Además es muy feo. Nada atractivo... y está gordo. No tiene estilo y siempre trata de vestirse con ropa de *hipster*. Estoy tan contenta de no estar con él".

La venganza es un plato que se sirve frío y no es arriesgado que muchos observadores de esta historia piensen que el contenido de esa nota ha llegado a manos de *Vanity Fair* precisamente vía Murdoch. Al fin y al cabo, es el jefe de un imperio mediático que en parte le debe su fortuna a los tabloides, que solía manejar como un linces la información rosa y que además es conocido en

los negocios por saber atacar a sus adversarios por sorpresa: el divorcio lo solicitó en un juzgado sin avisar previamente a Deng.

Pero ¿cómo son sus vidas desde que rompieron? Murdoch pasa cada vez más tiempo en la mansión de 21 millones de euros que compró hace un año en Los Ángeles, y que incluye una bodega e históricos viñedos. Desde allí continúa moviendo los hilos de un imperio que precisamente en junio, a la vez que anunciaba su divorcio, dividía en dos. News Corporation, que hasta ahora incluía todas las propiedades mediáticas del magnate, ahora es el nombre del conglomerado dedicado a la prensa escrita, la que más ha sufrido con el escándalo de las escuchas ilegales, por el que va-

rios de sus empleados están siendo procesados en Londres. 21st Century Fox, que agrupa a sus empresas audiovisuales, cotiza ahora de forma independiente —y con mucha más fuerza que News Corp—. Además, Murdoch maquina contra sus enemigos. Recientemente se supo que impulsó a los organizadores de la conferencia Allen & Co, que reunió en verano a la élite mediática y tecnológica del mundo en Sun Valley, que prohibieran asistir a Tony Blair.

Tampoco Deng asistió, aunque seguro que le dolió no hacerlo. Cuando Murdoch adquirió la web Myspace en 2005, a Deng le picó el gusanillo digital. Con un máster en negocios por la Universidad de Yale, se convirtió en la gurú de nuevas tecnologías de News Corp, aunque sin ocupar ningún cargo concreto. Comenzó a viajar con asiduidad a Silicon Valley, a codearse con su élite y hasta montó una web, Art.co.uk, que se dedica a la venta de arte

Hay quien ve en las revelaciones el sello de la factoría News Corp

online. Durante años había ayudado a la expansión de los negocios de su marido en China pero, tras un parón por maternidad —tienen dos hijas—, quiso volver a la acción. Sus ambiciones se diversificaron: por un lado, el mundo punto.com y, por otro, Hollywood. En 2011 estrenó su primera película como productora, *Snow Flower and the secret fun*. Y ahora tras el divorcio, instalada en el triplex que antes compartía con Murdoch en la Quinta Avenida de Nueva York, sus allegados aseguran que quiere concentrarse en Internet, financiando empresas que algún día podrían convertirse en el Facebook del futuro.

A Murdoch sus aventuras en el mundo digital no le salieron bien. Myspace fue adquirido por más de 500 millones de dólares y vendido por 35 cuatro años después. Y el periódico para iPad *The Daily* fue un sonado fracaso. Si Deng hiciera bingo como *angel investor* —del divorcio ha sacado 14 millones de dólares— podría restregárselo en la cara a su ex. Pero esa historia aún no se ha escrito.

18 PRESENCIA
09 - 02 - 2014

COMUNICACIÓ

La reinvenció del reportatge

“Els protagonistes són els testimonis, no busquem grans experts ni grans discursos”, explica el director de ‘Repór’

GEMMA BUSQUETS

● El reportatge és el gènere televisiu que dóna prestigi, el segell que distingeix la imatge de les diferents cadenes. La comercialitat per a les televisions privades, el servei públic i l'impacte social per a les públiques. Fa deu anys, el reporter Xavier Brichs (*Entre línies* de TV3) defensava aquesta tesi en el llibre *Reflejos de la realidad. Así son y así se hacen los mejores programas de reportajes de la televisión* (2003), en què analitzava vuit maneres de mostrar la realitat examinant els diferents mètodes de treball de set programes de reportatges: *Informe semanal* (TVE), *30 minutos* (TV3), *24 Horas* (Canal +), *Entre línies* (TV3), *Línea 900* (La 2), *Espejo público* (Antena 3), *Mi cámara y yo* (Telemadrid) i d'una productora, El Mundo TV.

En deu anys han canviat moltes coses en l'escenari televisiu, entre d'altres que dels programes de reportatges analitzats només queden en antena els dos primers, els històrics; 40 anys va fer la primavera passada *Informe semanal* i 30 en farà aquest octubre *30 minutos*. Són dos programes fonamentals, que defineixen el tarannà de les televisions que representen. Però més enllà de les marques, el reportatge televisiu s'ha reinventat en aquesta dècada amb fórmules que combinaven l'entreteniment, l'espectacularitat de la realització i

Des del llegat de TVE a Catalunya a la influència del format 'Callejeros'

La gravació del reportatge 'Bienvenido Mr. Scott' del programa 'Repór' / TVE

fins i tot la tria de temàtiques i personatges singulars. *Callejeros* va irrompre amb força fa vuit anys i va crear escola –i això, a la televisió, significa triomfar–.

ESCOLA DE SANT CUGAT

Hi ha hagut, però, d'altres escoles, segurament menys vistoses i que, en molts casos, formen part d'un passat gloriós. Aquest és el cas de la tradició que des de l'època de Miramar hi ha hagut a TVE a Catalunya. El centre de Sant Cugat del Vallès manté el

llegat amb programes com *Repór*, que s'emet els diumenges a les 20.30 h al Canal 24 Horas i a La 1 els dimecres a la una de la matinada. “Crec que hi ha un estil català de narrar dins Televisió Espanyola, des de fa molts anys, amb menys off, amb més protagonisme de la imatge i més protagonisme del que diu la gent”, explica Vicenç Sanclemente, actual director de *Repór* i amb una llarga trajectòria en cinc correspondents, entre les quals les de l'Havana, Washington i Pequín. Sanclemente recor-

De la investigació a la denúncia

Investigació i denúncia són dues de les etiquetes que solen acompanyar els programes de reportatges. La Sexta i Cuatro han optat per aquesta política en els programes que mantenen actualment en an-

tena. Les dues cadenes, ara subsidiàries de les dues principals privades Antena 3 i Tele 5, mantenen en graella programes com *Equipo de investigación*, que presenta Glòria Serra el divendres a la nit a La Sexta,

mentre que Cuatro aposta per la franquícia de *Callejeros*. Un altre dels espais de denúncia més populars a Cuatro és *Diario de...*, que es basa en la personalitat de la presentadora, Mercedes Milá.

da el pes de programes com *Comarques i Giravolt*, el fet que la tradició de reportatges a Sant Cugat es manté ja que hi ha equip de reporters que des d'aquí treballen per *En portada* o *Crònica*.

Aquesta és la setena temporada de *Repor*, un programa de reportatges de 30 minuts amb un equip de deu professionals que posa el focus en la gent, els que estan vivint la situació que es relata: "Els protagonistes són els testimonis, no busquem grans experts ni grans discursos." El director de *Repor*, en relació amb la factura visual i la moda que ha imposat *Callejeros*, remarca que al programa de TVE es dona molta importància a la imatge, fixa o la suma de seqüències, i afegeix: "Volem que sigui amè però explicant el perquè de les coses, amb contrast." Per tot plegat considera que és un reporterisme marca Sant Cugat replant-ho així: al centre català de TVE hi ha "una gran reserva".

LA FIGURA DEL PERIODISTA

Pol Marsà està al capdavant, des de fa dos anys, d'*Equip de reporters*, un programa de 8 TV que completa l'oferta informativa de la televisió del Grupo Godó a més del magazín vesperí *8 al dia* amb Josep Cuní i *Migdia* amb Ruth Jiménez. Per Marsà, el programa és un format de reporterisme televisiu clàssic que reivindica "la figura del periodista". Molt satisfets de la feina feta fins ara i de l'esforç que suposa per l'equip, *Equip de reporters* ofereix setmanalment tres reportatges sobre el que han estat les notícies de la setmana. El format del reportatge no és un encotillament periodístic, una estructura fixa, tot i que la presència del reporter hi és, interactuant amb els protagonistes, d'una manera o altra, sinó que varia en funció de la temàtica: "O fem un reportatge més analític –el cas del que es va realitzar sobre la situació interna del PSC– o d'una problemàtica més social i en aquest cas es dona més veu als testimonis", explica Marsà.

El format del reportatge no és un encotillament periodístic, en el cas d'*Equip de reporters*

El nombre de lectors en suport digital és encara testimonial, però la manca de reprovació social enterboleix el futur d'una cultura en crisi

Piratejar no surt de franc

JOSEP MASSOT
Barcelona

La descàrrega il·legal de llibres digitals a Espanya és una pràctica quotidiana que continua sense tenir la reprovació social. El nombre de lectors de llibres en suport digital encara és molt escàs, amb prou feines el 6 % de la població total i l'11,7 % de la població lectora. Ho fan en e-readers o tauletes –l'ordinador és incòmode– i el seu perfil es pot dibuixar fàcilment llegint els comentaris dels mil webs que ofereixen “llibres de franc”. Joves, amb estudis, solidaris, bona gent que estima la lectura, crítics amb la corrupció i que es desesperen ingènuament amb els paranyes que els webs pirata els hi tendeixen per colar-los tota mena de virus o esquers publicitaris: res a internet, ni el P2P, no és gratuït. Llegeixen des del best-seller de torn a, paradoxalment, llibres de moral humanista. Un usuari d'aquests fóruns (*Diez sitios donde descargar libros gratis en español*) reacciona colèric a les enganyifes d'un web maliciós: “És una estafa. Els llibres no són de franc!”. Un altre anomena “paràsits” a un web pirata que ha piratejat a un altre web que pirateja textos literaris. I un altre més es vanagloria: “M'he baixat 8.500 llibres amb PutLocker!”. Són lectors benintencionats que no són conscients –lliure, en català, no vol dir de franc– del mal que estan fent als autors que estimen, a les editorials que admiren o a les llibreries que, quan desapareixen, ploren per elles.

El mal encara no és abundant en proporció amb la reduïda mida de l'edició digital, però enterboleix el futur d'un sector en profunda crisi. “La venda de llibres ha caigut des del 2008 al 2013 un 31%; s'ha perdut una tercera part”, diu Antonio Ávila, director del Gremi d'Editors. Gairebé totes les editorials han hagut d'enviar a l'atur a treballadors i, com a darrera conseqüència, els autors innovadors tenen més difícil trobar un editor que s'arrisqui a pu-

No pagar és el principal motiu per a la pirateria

FONT: GFK

LA VANGUARDIA

blicar-los. Piratejar no surt culturalment de franc.

Isabel Martí, d'una petita editorial, La Campana, ha comprovat 3.000 descàrregues il·legals de *Victus*. “No faré res, perquè no serveix. Si es tanca un web, l'endemà reapareix a un altre lloc”. “A Espanya –segons Cedro, l'entitat de drets d'autor– cap de les tres vies possibles, la civil, la penal o l'administrativa, és eficaç. Quan s'aconsegueix que un web retiri el contingut piratejat ha passat almenys un any, per manca de mitjans i per traves administratius, i el llibre ja ha estat triturat”. Teresa Lizaranzu, di-

rectora general d'Indústries Culturals i del Llibre, creu que la reforma de la llei de Propietat Intel·lectual, amb les iniciatives de reforma de l'article 270 del codi penal i altres mesures (com la col·laboració de les operadores) permetran accelerar els processos, preservant un equilibri entre les garanties jurídiques dels demandats i la inseguretat jurídica que pateixen els perjudicats en veure que el pirateig continua impune.

La pirateria alimenta també l'autoengany d'editors que es resisteixen a adaptar-se a un canvi d'hàbits irreversible i de múltiples gustos. En la manera de llegir, en els formats, en com s'accedeix als llibres, en com es comparteixen o guarden... Una de les solucions passa per biblioteques legals que siguin més atractives que les pirates. O tan completes com Spotify en música.●

LIBRES

La venda de llibres físics legals ha caigut des del 2008 al 2013 un 31 per cent

rectora general d'Indústries Culturals i del Llibre, creu que la reforma de la llei de Propietat Intel·lectual, amb les iniciatives de reforma de l'article 270 del codi penal i altres mesures (com la col·laboració de les operadores) permetran accelerar els processos, preservant un equilibri entre les garanties jurídiques dels demandats i la inseguretat jurídica que pateixen els perjudicats en veure que el pirateig continua impune.

Maduro prepara el asalto final contra los periódicos críticos

Tras provocar el cierre de varias cabeceras por la escasez de papel, el líder venezolano anuncia ahora una ley para «acabar con el amarillismo»

Ángel Sastre

Corresponsal en Iberoamérica

Durante el Gobierno de Hugo Chávez se cerraron más de 250 emisoras de radio y el famoso canal RCTV. Su sucesor, el presidente Nicolás Maduro, sigue con la cruzada mediática, y gracias a empresarios chavistas adquirió el único canal opositor que quedaba en antena, Globovisión. Pero todavía queda un sector rebelde que se resiste a seguir la línea marcada por el Gobierno: los periódicos.

La última estocada la asestaba el viernes. Maduro anunciaba que regulará el contenido y el tratamiento informativo, endureciendo las normas para «acabar con el amarillismo» de la Prensa, a través del «Plan de pacificación» que será presentado el 14 de febrero.

El mandatario alude directamente a un grupo de medios venezolanos, a los que acusa de apostar «por el fracaso del plan nacional de paz». «¡Les llegará su hora! Me llamarán dictador, no me importa: voy a endurecer las normas para acabar con el amarillismo y la propaganda que alimentan la muerte», apostilló.

Asimismo, Maduro afirmó que «debería prohibirse que gente que no viva en Venezuela sea dueña de un medio de comunicación», en referencia al propietario del diario «El Universal», que tiene su residencia en Estados Unidos. La dificultad que tienen los medios impresos venezolanos no afines al oficialismo para obtener papel prensa sigue siendo otra de las grandes preocupaciones. Mientras el Ejecutivo se encarga de desmentir cualquier tipo de impedimento para conseguir divisas, numerosos periódicos temen no poder seguir imprimiendo dentro de un corto plazo por falta de papel.

Carlos Correa, director de la organización Espacio Público, explica que existen diversos mecanismos a través de los cuales un gobierno puede ejercer censura: «Mediante las limitaciones para la adquisición de materiales indispensables como el papel; recurrentes visitas de advertencia de autoridades locales, y la salida del aire de espacios de

opinión, entre otros». Este clima pone en estado crítico a los medios impresos independientes, que apenas cuentan con un inventario de papel para 30 días. Por eso, diarios como «Mundo Oriental» y «La Noticia de Oriente» están trabajando a un 50% de su

«Debería prohibirse que gente que no sea de Venezuela sea dueña de un medio de comunicación»

«Aislemos a los grupos fascistas que promueven el odio», escribió Maduro en su cuenta de Twitter

capacidad, según asegura Juan Carlos Escare. «Hemos tenido que reducir la paginación para ahorrar papel. Nos quedan entre tres o cuatro semanas de reserva», sostiene el director de «El Mundo Oriental» y administrador de «La Noticia de Oriente».

Semanas atrás dejaron de pu-

blicar sus ediciones «El Guayanes», «El Venezolano» y «El Expreso», todos en el estado de Bolívar. Sus dueños señalaron que el Gobierno no les está asignando divisas para importar papel. Previamente, según un informe de Espacio Público, habían dejado de circular de forma temporal o definitiva en los últimos dos meses otros ocho periódicos de provincias como Zulia, Barinas, Sucre y Nueva Esparta.

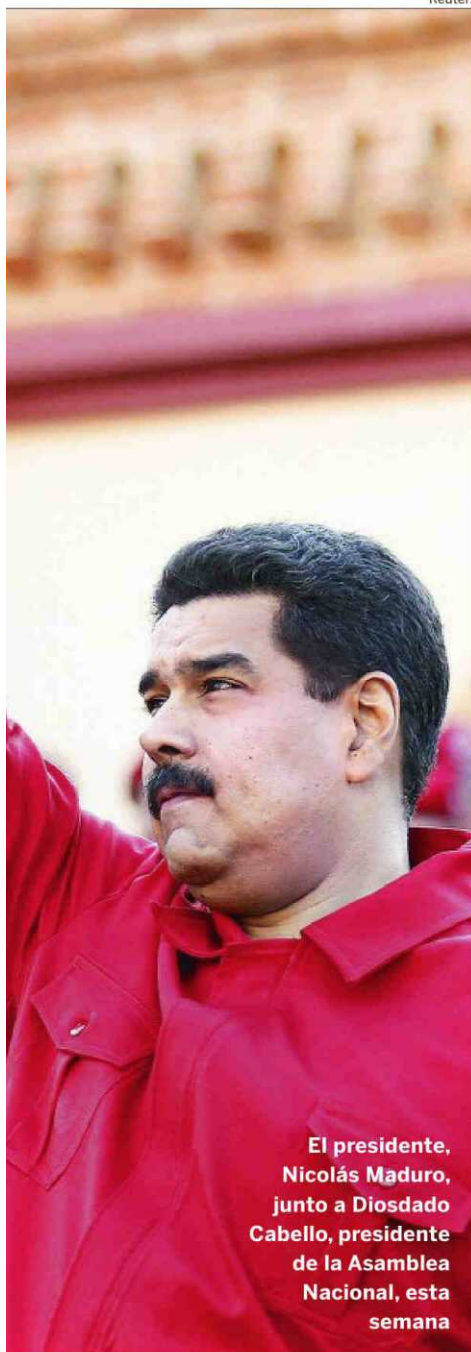
Los periódicos nacionales, si bien son más fuertes, no escapan a la crisis. Ya anticiparon que sólo pueden circular hasta fines de febrero grandes diarios como «El Nacional», «El Universal» y «Nuevo País». En este marco, varios medios tuvieron que reducir dramáticamente su cantidad de páginas para poder seguir en la calle.

Un ejemplo es «El Correo del Caroní», con 36 años de circulación, que se vio obligado a reducir de tres cuerpos a sólo uno. Lo que está haciendo la mayoría es utili-

Reuters

El presidente,
Nicolás Maduro,
junto a Diosdado
Cabello, presidente
de la Asamblea
Nacional, esta
semana

zar más la plataforma digital, para así poder seguir informando al público y no prescindir del personal que allí trabaja.

Pero acotar el suministro de papel no es la única vía de acoso a la Prensa. El diario «Tal Cual» y «El Universal» afrontan demandas millonarias por publicar información controvertida e imágenes que, según el Gobierno, son demasiado violentas.

No hay que olvidar, además, que el Gobierno es el primer latifundista del espectro radioeléctrico. Radio Nacional de Venezuela cuenta con 80 emisoras y Venezolana de Televisión suma 40 antenas en el país. Si los diarios también caen, sólo quedarán las web y las redes sociales fuera del control estatal.

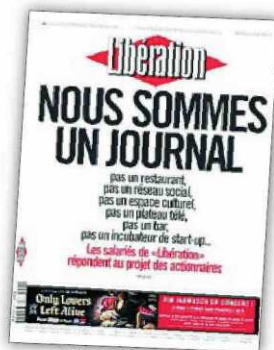
Los funcionarios chavistas denuncian que las grandes cabecezas emprenden campañas destinadas a desestabilizar al Gobierno. Según el Ministerio de Comunicación bolivariano, diarios como «El Nacional» se dedican a inflar cifras en materia de inflación y homicidios para alarmar a la gente. En Venezuela existe una guerra de desinformación y manipulación por parte de los medios privados y oficialistas, con el Socialismo del siglo XXI como tablero de batalla. Sin embargo, no hay que olvidar que el Estado juega con ventaja, al manejar ingentes sumas de dinero público, frente a la cada vez más precaria situación de los medios privados. Una historia que desgraciadamente se repite en varios países del continente, sobre todo cuando no hay una alternancia de poder.

Los trabajadores de «Libération» se rebelan: «Somos un periódico»

Álvaro del Río

PARÍS- «Libération» es un periódico al filo del abismo. En crisis desde inicios de 2013, el diario de referencia del progresismo galo durante décadas podría acabar convirtiéndose en una red social, creadora de contenidos rentabilizables sobre una amplia gama de soportes multimedia. Ése es el futuro que sus dueños le tienen reservado contra la voluntad de la plantilla con la que desde hace tres meses libran un conflicto que este viernes alcanzaba el paroxismo al conocerse las proposiciones de los accionistas, «insultantes» según la redacción, y recogidas en una tribuna publicada en la edición de ayer que dedica cuatro páginas a explicar la espinosa situación que atraviesa el rotativo. Pero los planes de sus propietarios van más allá de relegar el papel a un segundo plano. Además de reducir salarios e incentivar despidos voluntarios, consideran «ineluctable» una mudanza a locales menos onerosos para llegar a los cuatro millones de euros que han de economizar. Mientras, los 4.500 metros

cuadrados de la sede histórica de «Libération», en el centro de París, podrían transformarse con ayuda del diseñador Philippe Starck en un espacio cultural con cabida para conferencias, un plató de televisión, un estudio de radio, un bar y hasta una incubadora de empresas. Sus dueños—Bruno Ledoux, Edouard de Rothschild y el grupo italiano Ersel—imaginan un café Flore del siglo XXI, la cafetería donde se reunía la intelectualidad parisiense en la primera mitad del XX. Pero «Libération» no es eso. «Somos un periódico» clamaban ayer sus trabajadores desde la portada de la publicación. Sus empleados, que han convocado para mañana una nueva huelga, no sólo denuncian una «tomadura de pelo» sino que acusan a la cúpula propietaria de querer despojar a «Libération» de su alma periodística para convertirla en una simple marca rentable.

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

Periodisme de veritat sobre la vida

EL LLEGAT PROFESSIONAL de Tatiana Sisquella és tot ell la reivindicació d'un bon periodisme sobre la vida. Periodisme autèntic, perquè ho és, i perquè ser bo requereix, com sempre en aquest ofici, passió per la recerca de la veritat. El periodisme de les notícies, dels fets extraordinaris, té unes regles i requereix un codi. Ben exercit, afavoreix la democràcia, la llibertat d'expressió i el dret a estar informats. Qüestiona els poders. El periodisme de la vida, d'explicar fets ordinaris, és també imprescindible i ens qüestiona a tots. Hi ha una certa tendència, que m'irrita, a considerar-lo de segona, i a criticar-lo generalitzant les vegades que s'exerceix malament en el sentit ètic o estètic: quan s'abona al morbo i la tafaneria despietada, o es converteix en un culte cursi a emocions fàcilment manipulables. És molt difícil transformar en bon periodisme el relat de vides, sensacions i motivacions interiors, cal molta empatia i sensibilitat i ofici per fer que estats d'ànim individuals siguin transferibles a la col·lectivitat. Això nostre consisteix –només– a fer les preguntes adequades sobre temes d'interès i transmetre les respostes amb precisió i context. I té un secret que ahir remarcava Joan Maria Pou, parlant de la Tati i predicant amb l'exemple: el to. Trobar la distància (i per tant la proximitat) exacta i mantenir el to adequat és la clau, és el vehicle, és el filtre. No tothom hi està dotat, és el premi a l'obsessió per la normalitat, la naturalitat, l'autenticitat. És l'art d'interpel·lar els altres a fons amb el màxim respecte. Quan s'aconsegueix, com ella feia, la connexió és total. I sembla molt senzill, perquè és de veritat.

El president de la Generalitat, Artur Mas, camino de la reunió del Consell Executiu, en una foto de archivo. / ANTONIO MORENO

Mas encargó un informe para evaluar la ideología de los articulistas

El estudio, que costó 16.000 euros, cuantificó el porcentaje de opinadores «soberanistas», «federalistas» y «españolistas»

Viene de **primera página**

Las fechas elegidas no son anecdóticas. El 11 de septiembre de 2012 tuvo lugar la manifestación bajo el lema «Cataluña, nuevo estado de Europa», y las elecciones anticipadas que Artur Mas convocó para iniciar su órdago independentista se entendieron como un punto de inflexión en la deriva del partido nacionalista hacia posiciones más radicales. Concretamente, se escrutan artículos publicados sobre los principales episodios comprendidos en ese plazo, como la propia

marcha del 11-S, el mensaje institucional del presidente de la Generalitat, su reunión con Mariano Rajoy para reclamar el pacto fiscal o la primera resolución aprobada en el Parlament que fijaba la celebración de la consulta en la nueva legislatura.

En uno de sus apartados, el informe, que lleva por título *Análisis de la política catalana en los medios*, divide a los opinadores en cuatro categorías: «soberanistas», «españolistas», «federalistas» y «sin identificar». Así lo comprobó este diario después de

que el Govern le permitiese consultar el estudio.

Según la publicación interna, el 59% de los columnistas de la prensa catalana es soberanista, el 0,8% federalista y el 22% no cuenta con una ideología concreta. Aunque el informe no lo refleja en sus conclusiones, se deduce que el 17% de opinadores restante es de adscripción españolista. En la prensa estatal, por el contrario, el porcentaje de españolistas representa un 71%, y existe un 23% de opinadores sin ideología catalogada, un

3% de soberanistas y un 2,3% de federalistas. En el ámbito internacional los articulistas «sin identificar» representan el mayor porcentaje –un 66%–, mientras que españolistas y soberanistas casi aparecen equiparados con un 18% y un 12% respectivamente y los federalistas representan a un irrisorio 2,1%.

Estos porcentajes salen del análisis de artículos recogidos en los principales periódicos del país y el ámbito internacional. A nivel estatal se estudian: EL MUNDO, *El País*, *ABC*, *La Razón*, *El Correo*, *La Voz de Galicia* y *La Nueva España*. Entre las cabeceras internacionales: *The New York Times*, *The Washington Post*, *USA Today*, *The Wall Street Journal*, *Financial Times*, *The Guardian*, *The Times*, *The Daily Telegraph*, *Le Monde*, *Le Figaro*, *Il Corriere della Sera*, *Süddeutsche Zeitung*, *Frankfurter Allgemeine* o *De Telegraaf* entre otras. Y de las catalanas: *La Vanguardia*, *El Periódico*, *El Punt Avui* y *Ara*, además de publicaciones provinciales.

Aunque resulta obvio que para elaborar los porcentajes de ideologías predominantes tuvieron que analizarse al pormenor las firmas de los diarios estudiados, el informe no refleja el nombre de los periodistas evaluados ni especifica qué porcentaje de «soberanistas», «españolistas», «federalistas» y «no identificados» existe en cada medio.

Digilab: media, strategy and regulation, empresa que realizó el estudio a cambio de 16.000 euros públicos, también analiza los opinadores de los principales medios televisivos, radiofónicos y digitales españoles y extranjeros.

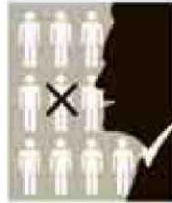
Otro estudio valora el pluralismo y equilibrio en la cobertura mediática

La misma empresa hizo un segundo informe, también encargado por el Departament de Presidència y con un coste de 15.000 euros, titulado *Estudio cualitativo del pluralismo y el equilibrio en la cobertura mediática de la política nacional* y que ahonda en el análisis realizado por el primero. Concluye este segundo trabajo que la valoración de los «principales actores» implicados en la política catalana reciente es mayoritariamente «neutra». Considera que es así tanto en la prensa catalana, donde las informaciones relacionadas con el inicio de la senda secesionista son asépticas en el 68% de los casos, como en la estatal e internacional, donde lo son el 53% y el 69% respectivamente. Destaca, sin embargo, que el informe sólo certifica un 13% de informaciones «positivas» en la prensa catalana respecto a estos actores principales, entre los que despunta Mas.

La Generalitat elabora listados de periodistas como en los regímenes totalitarios

LA PARANOIA soberanista ha llevado a la Generalitat a dividir el mundo entre independentistas y no independentistas. Fruto de esa perturbación es la lista que elaboró el Departamento de Presidencia de Artur Mas para discriminar a los periodistas en cuatro categorías: soberanistas, españolistas, federalistas y «sin identificar». No es, evidentemente, una lista inocente para guardar en un cajón: tiene una intención clara. Cuando se recoge ese tipo de información es para actuar en consecuencia, para premiar y promocionar a unos, y castigar y tratar de silenciar a

otros. Es una práctica habitual en los regímenes totalitarios, incapaces de admitir la libertad de expresión. Del resultado del informe –pagado para más inri con 16.000 euros de dinero público, de todos– queda claro que la Generalitat está haciendo conscienzadamente su *trabajo*. Los autores constatan que no existe un solo opinador en la prensa editada en Cataluña que pueda etiquetarse como «españolista». Y lo terrible es que la imposición de esa uniformidad, que fractura la sociedad, es la que se está implantando en todos los ámbitos en Cataluña.

Violentas protestas en Estambul contra la censura en internet

► Erdogan asegura que solo quiere «proteger a la juventud contra los contenidos dañinos»

DANIEL IRIARTE
CORRESPONSAL EN ESTAMBUL

«¡No me toques internet!». Bajo este lema cientos de personas marcharon este fin de semana en Estambul para protestar contra las modificaciones a la ley de internet aprobadas esta semana, que permitirán a las autoridades censurar contenidos sin autorización judicial, entre otras medidas restrictivas. La protesta terminó de forma violenta cuando la Policía empleó cañones de agua y gases lacrimógenos para dispersar a los manifestantes, de los cuales al menos varias docenas fueron detenidas.

El Gobierno asegura que la medida pretende proteger a la juventud de los contenidos dañinos, y la privacidad de los individuos cuya reputación pueda ser cuestionada en la red. «Estas regulaciones no imponen

Choques violentos en Estambul ^{EFE}

para nada una censura en internet. Al contrario, la hacen más libre y segura», afirmó el sábado por la noche el primer ministro Recep Tayyip Erdogan.

Las asociaciones de internautas, sin embargo, afirman que las autoridades

ya tienen bloqueadas varios miles de páginas (hasta 30.000, según algunas fuentes), que incluyen pornografía, contenidos nacionalistas kurdos y, cada vez más, críticas al gobierno. Según un informe publicado por la Fundación de Investigación sobre Política Económica de Turquía (TEPAV), este es el segundo país del mundo, tan solo por detrás de China, en el que las autoridades demandan la prohibición de más contenidos.

¿Herramienta de control?

«Está claro que si estas modificaciones se implementan serían muy útiles para suprimir la salida de información comprometedoras», dice a ABC Geoffrey King, experto en internet del Comité para la Protección de los Periodistas. «No creo que la gente se enfrente a los cañones de agua y al gas lacrimógeno para ver videos de gatitos. Internet tiene potencial para ser el mayor difusor de la expresión humana de la Historia, pero también para ser la mayor herramienta de control social. Es un equilibrio muy delicado y Turquía está yendo por el camino equivocado», afirma.

críticatv

GUILLEM SANS - CRÍTIC DE TELEVISIÓ

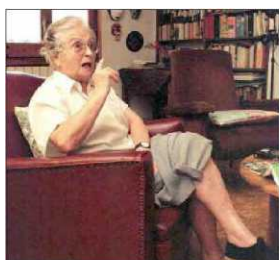
Fins la propera

Avui, estimats lectors, em disculpareu que no parli de televisió. De fet, no he encès l'aparell en tot el cap de setmana. No m'ha vingut gens de gust, la veritat. Dissabte al matí, al cementiri de Collserola, vam donar l'últim adéu a la Tati. Hi era tota la professió. La Tati ens va aconseguir unir a tots en el seu comiat. Pocs ho poden fer. Només els més grans. Aprofito aquest espai per explicar una anècdota que vaig viure amb ella perquè us feu una idea de com era. El gener del 2013 em va trucar per dir-me que ho sentia moltíssim però que havia decidit canviar coses a *La tribu de Catalunya Ràdio* i que prescindia dels meus serveis com a tertulià després d'un any i mig. En fred, li vaig posar zero objeccions perquè, sincerament, estava d'acord que convenia fer canvis a la primera hora del programa, en què la tertúlia tenia un excés de tertulians i col·laboradors. Amb sort, podies fer tres intervencions en una hora. A més a més, no tinc cap problema a reconèixer que no tinc gaire esperit de tertulià i tampoc em sentia gaire còmode en el format. El pitjor era deixar de col·laborar amb la Tati i un equip magnífic de professionals. Amb tot, li vaig agrair la

trucada i li vaig expressar la meua alegria per haver pogut participar de *La tribu*. Això era el dilluns 3 de gener. Va ser un dilluns complicat que vaig intentar resumir en el meu estat de Facebook: "Dies que comencen bé i es van espatllant de la manera més tonta". L'endemà, després d'analitzar la situació amb el coixí, li vaig enviar un correu electrònic a la Tati amb el títol "Fins la propera", en què li expressava la meua tristesa per deixar el programa i li explicava coses que en la trucada

del dia anterior no li havia pogut explicar. Era la meua manera de buidar el pap a posteriori i d'acomiar-me com es mereixia la Tati. És el que tenim els que som lents de ment; reaccionem tard i per escrit. La Tati em va contestar ràpidament per via electrònica i em deia que s'havia quedat fotuda en llegir el meu estat al Facebook. Que potser s'havia precipitat. Que potser no s'havia explicat bé i que penséssim alguna cosa per continuar col·laborant junts. Li vaig tornar a contestar que no patís, que els canvis eren necessaris i que li desitjava moltíssima sort amb el programa. No n'hi havia per menys. Cordialitat absoluta. Al cap de dos dies vaig rebre una trucada. Tornava a ser la Tati. Em va dir amb una sinceritat aclaparadora: "Potser et pensaràs que estic boja, però com que ets llicenciat en història, potser podries fer alguna cosa a *La tribu* relacionada amb la matèria; m'encanta el teu sentit de l'humor i no en vull prescindir". Ho recordaré sempre. Evidentment, no li vaig poder dir que no. Al cap d'unes setmanes arrencava la secció *Història en minúscules*. I fins ara. Gràcies, Tati, per haver escrit la Història, tu sí, en majúscules.

Maria Alonso.

Maria Alonso: cronista social de la postguerra

DdG | GIRONA

■ Una «dona amb caràcter, deci-

didada i molt bona persona». Així defineix l'exdirector de *Los Sitios de Gerona*, Víctor Gay, la Maria Alonso. Una periodista de la ploma de la qual van sortir les cròniques socials de la Girona de postguerra. Amb un estil didàctic i molt treballadora, Alonso va ser una de les primeres dones a tenir carnet de periodista, professió que va combinar amb la de mestra. «Compaginava els dos horaris amb el vistiplau del director. Venia a les 4 o les 5, quan acabava l'escola, i signava amb el nom de Cierzo», explica Gay.

En un extens reportatge de l'any 1999, Jordi Vilamitjana diu d'Alonso al Dominical del Diari de Girona que tenia «una empenta natural que li subministra ganes de fer coses i capacitat per superar les di-

ficultats». De fet, va ser criticada per treballar en una època on la dona vivia reclosa normalment a casa. Alonso va ser una dona profundament marcada pel temps que li va tocar viure. De pare militar i empresonada pels republicans, va simpatitzar amb els franquistes i va tenir diversos càrrecs en el règim, com el de secretària provincial de la Sección Femenina de la Falange, delegada provincial d'Excautivos i delegada provincial de Prensa, Propaganda y Radio del Movimiento.

Treballadora incansable, va lluitar per tirar endavant els seus fills. El seu marit era funcionari de l'Estat i ella, mestra i periodista. Dos sous minsos a l'època però que no obstant li van permetre portar els seus fills a la universitat. Un és físic, l'altre nefròleg, un altre catedràtic

d'economia i la filla, llicenciada en geografia.

A *Los Sitios* va encarregar-se d'escriure informacions locals de caràcter social i criticava, dins les possibilitats que ofería la censura, temes com la política municipal o les obres públiques. Tenia una secció fixa que signava com a Cierzo.

A la redacció la Maria Alonso «va portar el toc femení» en un ambient d'homes, explica en Víctor Gay. Era molt ordenada, tant, «que amb tant d'ordre com posava no trobàvem les coses», recorda l'exdirector del rotatiu.

ANGLÈS

PAQUITA PERACULA OROVITG

► Ha mort als 91 anys. Era vídua de

Sebastià Torner Puig i tenia dues filles. Residia a Anglès. ► L'enterrament se celebrarà demà dimarts, a les 12 del migdia, a l'església parroquial d'Anglès.

AVINYONET DE PUIGVENTÓS

ESTEVE FELIP I DELÓS

► Ha mort als 76 anys a Girona, natural d'Avinyonet de Puigventós, on residia. Era vidu de Dolors Costa i Cargol i tenia quatre fills. ► L'enterrament se celebrarà avui dilluns, a les 10 del matí, a l'església parroquial d'Avinyonet de Puigventós.

BANYOLES

JOAN REY RUIZ

► Ha mort als 61 anys. Era solter. Residia a Banyoles. ► L'enterrament se celebrarà avui dilluns, a 2/4 de 10 del matí, a la parròquia de Santa Maria

EL OYENTE

*Entre Sochi
y Palma*

LUIS OZ

La prensa internacional está tan dividida en la cobertura del escándalo de los Urdangarín como la española en la de los JJOO de invierno 2014.

Mientras los grandes medios internacionales y las redes miraban a las rampas de Sochi y al zar Putin, los españoles pasaban olímpicamente de los JJOO –sólo TDP (Teledeporte) emitió en directo la ceremonia inaugural–, sin poder apartar los focos de una rampa en Palma de Mallorca.

El sábado, dos horas después de que Cristina de Borbón empezase a declarar, sólo la BBC y *Le Monde* habían dedicado en sus portadas digitales algún espacio a la primera declaración ante un juez de una hija del jefe del Estado español. El *New York Times*, el *Washington Post*, el *Financial Times*, el *Guardian* y el resto de los grandes anglosajones estaban en otras batallas a esas horas.

«Hoy es uno de esos días para cerrar Twitter por monotema Infanta. Sin tener nada que decir, pero sin callar» (@mdoval). «Viendo la llegada de la Infanta, comprobamos que ha merecido la pena desplazar a más de 300 periodistas para que nos informen del color del coche» (@jtirado). «Quién nos iba a decir en este país nuestro hace unos años que un juez iba a imputar a una hija del Rey... igual está cambiando» (@_anapastor). «A la Infanta Cristina se le ha ido la mano con la sonrisa forzada» (@UlyMartin @locodelpelorojo y muchos más).

Javier del Pino, en la Ser, eligió como tertulianos a tres ciudadanos de la calle –Julián Rebollo, Félix López y Presencia Álvarez– y a una catedrática, Yolanda Gómez, autora de un libro sobre la monarquía, para compensar la falta de información a primera hora de la mañana.

Julián y Félix, como muchos oyentes de la cadena, dejaron claros sus sentimientos antimonárquicos: la monarquía queda tocada, de iguales ante la justicia nada, ya es hora de que se sepa la verdad, la monarquía debe desaparecer, basta ya de privilegios y corrupción... La catedrática reconoció que todo se complicará si la Infanta no sale exculpada de la prueba del sábado, pero pareció convencida de que lo peor ha pasado. «La Casa Real ha intentado poner distancia, se ha hecho bien», añadió.

A diferencia de la Ser, en esRadio se pudieron escuchar voces criticando con dureza a los grupos de manifestantes con pancartas contra la monarquía a las puertas del juzgado y defendiendo a la institución.

«¿Qué institución puede levantar la mano y decir que está libre de pecado?», preguntó Victor de la Serna. «He sido muy juancarlista, pero creo que el rey no ha desperdiciado ninguna oportunidad de meter la pata», confesó Luis del Pino.

Las acusaciones de machismo vuelven a arreciar contra la BBC

Celia Maza - Londres

El sexismo ha vuelto a sacar, de nuevo, los colores a la BBC. Primero fueron los informativos y ahora son los programas de humor los que se han convertido en objeto de toda crítica al no contar con presencia femenina ni en el panel de presentadores ni en el grupo de invitados. El comité de diversidad cultural ha denunciado el desequilibrio de género en su último informe, aunque algunas de las cómicas más reputadas del país, como Victoria Word, ya se habían quejado en el pasado de no tener protagonismo en este tipo de espacios de «coto masculino». Danny Cohen, el director de la pública, prometió solucionar el problema «con urgencia».

Los problemas de sexismo llegaron en 2009 hasta la Cámara de los Comunes, cuando dos conocidas periodistas –Moirá Stuart, de 59 años, y Anna Ford, de 65– acusaron a la cadena de discriminación al ser «invitadas» a dejar la casa para ser sustituidas

«NO SALEN EN TELEVISIÓN mujeres con canas. Es como si hubieran desaparecido», dice una veterana de la casa

por reporteras más jóvenes. A pesar de seguir soplando velas, sus compañeros varones conservaban sus sillas al aportar una imagen de credibilidad.

La emisora ya había recibido más de 2.000 quejas cuando la dirección decidió retirar a la mítica Arlene Phillips, de 66, como juez del programa «Strictly Come Dancing» («Mira quién baila» en España), para que su puesto fuera ocupado por la cantante Alesha Dixon, de 30 años. Por su parte, la reputada presentadora Jake Bakewell llegó a entregar en mano una carta al director general, Mark Thompson, en la que le advertía del peligro que suponía «cargarse» a una profesional en el momento en el que le salía un cabello blanco. «No salen en televisión mujeres con canas igual que vemos a hombres. Es como si hubiesen desaparecido totalmente. La ausencia de mujeres de cierta edad es dañina», criticaba.

Joan Maria Pou agraeix els missatges de suport rebuts

À.G.

BARCELONA. El periodista Joan Maria Pou va agrair ahir públicament els missatges d'ànim que li han arribat arran de la mort de la seva parella, Tatiana Sisquella. A través dels micròfons de RAC1, després de retransmetre el partit del Barça, va compartir una anècdota personal: va explicar que, dimecres passat, va decidir narrar el Barça - Reial Societat perquè sabia que era l'últim que podria escoltar la seva dona.

“Us explico aquesta anècdota perquè entengueu que tot el que heu llegit i sentit de la Tati no és fruit de l'impacte que genera sempre la mort d'una noia de 35 anys d'una malaltia tan salvatge com el càncer –o no només és això–, sinó que és fruit realment d'una personalitat excepcional. Quan faltaven menys de 24 hores perquè es morís, la Tati, al llit, evidentment molt adormida, estava escoltant el partit per RAC1. I cada vegada que jo cantava el gol, ella ho comentava amb el seu pare”, va relatar Pou.

El locutor va explicar com el pare d'ella va burxar afectuosament: “«Tati, Dani Alves acaba de dir que qui no va al camp no és prou culer». Es va fer un silenci de 30 segons. El meu sogre es pensava que s'havia adormit. Però no. Al cap de 30 segons, la Tati va dir: «Ah, sí, ara el Dani Alves ens donarà lliçons de barcelonisme...!» [El Barça] era una de les seves passions, en tenia moltes. Li encantava, gaudia, s'ho passava bé. I com ha fet amb tot a la seva vida, fins a l'últim instant ha aprofitat l'oportunitat de gaudir d'allò que li agrada. Us ho volia explicar perquè demostra com era la meva dona”. —

Joan Maria Pou va recordar la seva dona, Tatiana Sisquella. x.B.

Germà Bel afirma que els sous dels treballadors de TV3 «no els té ningú al sector públic»

GIRONA | DdG

■ L'exdiputat del PSC al Congrés Germà Bel va qüestionar dissabte passat a través del seu compte personal de *Twitter* les retribucions dels treballadors de TV3 i va assenyalar que «aquests sous no els tenim ningú al sector públic». «A la Universitat pública cobrem bastant menys», va agregar.

Segons recollia ahir el portal *e-notícies*, Bel va citar una informació del propi mitjà digital per mostrar «algunes comparacions». «Segurament sortíeu de Mart abans de les retallades, perquè la comparació no s'aguanta per enlloc amb les remuneracions actuals», va respondre el catedràtic d'Economia Aplicada a la Universitat de Barcelona a la periodista d'*Els Matins* de TV3, Isabel Nadal, qui prèviament havia contestat la piulada de Bel queixant-se «d'una nova tanda de retallades». Seguidament, la redactora li va recordar que no arribava als «2.000 euros al

mes. Sóc redactora, això et sembla molt?», comentari que l'exdiputat va respondre recordant-li que, a la seva universitat, «professors doctors amb premis internacionals cobren 1.500 al mes».

La conversa va seguir amb un nou comentari de Nadal: «ni a la Sanitat ni a l'Educació ni a la Universitat han acomiadat cap treballador fix. A TV3 han fet fora més de 200 companys». Sobre aquesta nova piulada, Bel va contestar que «les reduccions de plantilles públiques són conegudes i públiques. Potser amb més rebaixa salarial haurien acomiadat menys gent?».

El catedràtic va voler clausurar el debat subratllant que, «en absolut», estava en contra del dret de vaga dels treballadors de TV3. «El dret de vaga em sembla imprescindible, especialment quan no s'interfereix desproporcionadament en serveis públics bàsics», va agregar.

> REVISTAS

Pressmatic hace el papel interactivo

Si el papel acaba desapareciendo, tal y como anuncian algunos gurús, Itbook ya se ha adelantado a su fin. La empresa ha lanzado una nueva herramienta que convierte cualquier publicación impresa en formato digital para que pueda disfrutarse desde tabletas y *smartphones*.

Itbook acaba de lanzar su primera herramienta, Pressmatic, para la edición digital. La aplicación cumple dos funciones: por un lado, actúa como un quiosco digital, y por otro, como un lector de publicaciones. El sistema es capaz de transformar cualquier edición impresa en una versión digital tan sólo a partir del PDF listo para impresión. Con ese documento, Pressmatic añade todas las «virtudes» de la edición digital tanto para iOS (sistema operativo de Apple) como para Android (de Google).

La herramienta incorpora enlaces internos y externos en el texto, así como pistas de audio y vídeo que se pueden reproducir sin necesidad de que el usuario esté conectado a internet. Todo ello manteniendo la resolución original de las fotografías. Una vez que Pressmatic convierte la publicación impresa en digital, la sube al quiosco de Apple o al de Android.

TV3 inicia avui una sèrie de sis vagues en onze dies

F. BRACERO Barcelona

La plantilla de Televisió de Catalunya inicia avui una sèrie de 6 dies amb diverses vagues durant els propers 11 dies. La primera de les aturades, convocada per avui, serà de 12 hores, de 8 del matí a 8 del vespre, i afectarà de forma sensible la major part de la programació de les cadenes públiques catalanes.

La plantilla de TV3 va votar divendres passat a favor de les aturades (58,9% vagues continuades, 13,3% vaga indefinida i 25,7% en contra). Les mobilitzacions es deuen a l'acabament del conveni laboral i a la intenció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) de modificar les condicions de treball, la qual cosa pot suposar retallades salarials afegides a les que s'han aplicat durant els últims anys, que, segons els treballadors, els han fet perdre un 30% de poder adquisitiu.

Les següents aturades estan convocades per als dies 12, 14, 16, 18 i 20 de febrer. Les tres primeres seran de 4 hores. El dimarts 18 de febrer, la vaga serà de 12 hores, de 12.30 h a 0.30 h, cosa que impedirà, en principi, que TV3 pugui emetre el partit d'anada de l'eliminàtoria de la Champions League entre el Manchester City i el FC Barcelona. No obstant això, els espectadors catalans podran veure aquest partit en obert a La 1 de TVE, amb la qual la cadena pública catalana comparteix drets d'emissió d'aquesta competició. L'última vaga d'aquesta convocatòria serà de 24 hores, el dijous 20 de febrer.●

TREBALL

Creix el nombre de periodistes a l'atur a l'Estat

Les xifres oficials corresponents a l'Observatori de la FAPE (Federació d'Associació de Periodistes de l'Estat espanyol) i l'Associació de Premsa de Madrid indiquen que, des de mitjans del 2008, 10.824 periodistes han estat acomiadats, 5.024 dels quals només a Madrid. Es tracta d'uns 700 professionals més dels 10.193 que l'agència PR Noticias comptabilitzava a data d'agost de l'any passat. Entre altres acomiadaments en revistes i ràdio, destaca el tancament de Canal 9. ■ REDACCIÓ